

Arrest

nr. 302 218 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Avenue Adolphe Lacomblé 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1986 in de gemeente Chinacota in het Colombiaanse departement Norte de Santander. Daar groeide u samen met uw drie zussen op bij uw moeder, uw vader heeft u nooit gekend. Na het voltooien van uw middelbare studies hebt u een tijdlang gewerkt in de bouwsector, alvorens uw hogere studies financieel beheer af te ronden. Uw laatste job was als kwaliteitsinspecteur bij een mijnbouwbedrijf dat zich gevestigd zag in de regio

rondom Cúcuta. In deze stad ging u in 2011 samenwonen met uw huidige echtgenote, (...), met wie u in 2019 trouwde. Samen kregen jullie in 2012 een dochter, (...).

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenote (...):

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 26 juni 1992 in de gemeente Tibu in het Colombiaanse departement Norte de Santander. In deze rurale gemeente nabij de grens met Venezuela groeide u samen met uw broers en zussen op bij uw ouders op een landelijke finca. In 1998 overleed uw vader. Uw moeder knoopte daaropvolgend een nieuwe relatie aan, hetgeen bij u niet meteen in goede aarde viel en jullie relatie tot op heden eerder gespannen maakt. Na uw universitaire studies boekhouding ging u aan de slag als accountant. Sinds 2011 woonde u in de stad Cúcuta samen met uw huidige echtgenoot, (...), met wie u in 2019 in het huwelijksbootje stapte. Samen kregen jullie in 2012 een dochter, (...).

In 2006 werden u en uw gezinsleden het slachtoffer van een gedwongen ontheemding door de Farc in het kader van het toen gaande binnenlands conflict. Jullie dienden de finca, die een grote emotionele waarde betekende voor uw gezin, te verlaten en trokken naar de stad Cucuta. Deze gebeurtenis had een danige impact op de onderlinge familierelaties en zette deze verder onder druk. In 2012 lanceerde de overheid een vrijblijvend programma genaamd Restitucion de Tierras, dat de eigenaars van onroerende goederen in geval van ontheemding bescherming biedt. Uw moeder liet jullie finca in Tibu meteen opnemen in dit programma. Het was vooral uw moeder die erg gehecht bleef aan jullie domein en weigerde om deze eigendom los te laten.

In oktober 2020 kreeg u telefoon van uw halfbroer langs moederszijde L. (...), zelf aan het werk in de omgeving, met de melding dat de finca in Tibu door onbekende personen werd gekraakt. Uw broer maande u aan om eens een kijkje te gaan nemen en te gaan bepalen wat er precies aan de hand was. Hij voegde toe dat de situatie in de regio rustig was en alles qua veiligheid in orde was. Op 2 november 2020 zakten u en uw echtgenoot met z'n tweeën af naar de finca. Eenmaal daar aangekomen, hadden jullie meteen door dat de situatie grondig fout zat. Jullie zagen een grote groep gewapende personen in uniformen, dissidenten van de Farc en meer bepaald van Frente 33. Toen zij jullie opmerkten, werden jullie meteen aangehouden en vastgehouden. De Farc-leden vroegen wie jullie waren, waarop uw echtgenoot zei dat jullie gewoon uit de buurt afkomstig waren en net op weg waren naar huis. Deze leugen werd onmiddellijk door de Farc doorprikt, waarna haar leden jullie beledigden en herhaaldelijk sloegen en mishandelden. Na een tijd besloot u om de waarheid te vertellen, u gaf te kennen dat u de oorspronkelijke eigenares was van de finca. Hierop wilde de Farc weten hoe het kwam dat ze jullie finca, hoewel ze deze hadden ingenomen, niet konden verhandelen. U vertelde dat de finca was opgenomen in het programma Restitucion de Tierras en dat dit het landgoed beschermdde. Dit nieuws werd onthaald op hoongelach. Er werd jullie gezegd dat de vredesakkoorden een grote illusie waren en dat het naïef was om te geloven dat deze werkelijk enig effect hadden. Daaropvolgend werden jullie urenlang gewond en vastgebonden achtergelaten. Een vrouwelijk lid van de Farc werd aangesteld om jullie te bewaken. Terwijl zij jullie verwondingen verzorgde, smeekten u en uw echtgenoot voor jullie leven en jullie vrijlating. Uiteindelijk werd besloten dat u en uw echtgenoot konden gaan, op voorwaarde dat u de finca uit het programma Restitucion de Tierras zouden halen. Indien jullie dit niet zouden doen, zou er iemand sterven. Dit lieten jullie zich geen twee keer zeggen.

U en uw echtgenoot liepen zo snel mogelijk weg en keerden terstond terug naar Cúcuta. U vertelde aan uw zus wat er in Tibu gebeurd was, zij vertelde het op haar beurt aan jullie moeder. Uw moeder, zodanig verknocht aan de finca, weigerde echter om het landgoed uit het programma Restitucion de Tierras te halen. U en uw echtgenoot hernamen jullie dagelijkse routine, hervatten jullie werkactiviteiten en u bracht zoals steeds jullie dochter naar school. In de periode rond juni, juli 2021 begon u onderweg in het park een man op de merken. Het leek erop alsof hij u in de gaten hield. Op 30 juli 2021 werd u op intimiderende wijze benaderd door een onbekende man. Hij vertelde u dat men u intussen reeds voldoende tijd had gegeven, maar dat mocht blijken dat de finca in Tibu nog steeds niet uit het programma Restitucion de Tierras was gehaald. Hij dreigde er verder mee dat er doden zouden vallen. Hierna liet hij u gaan. U ging uw dochter ophalen van school en keerde vervolgens meteen terug naar huis. Daar bracht u uw echtgenoot op de hoogte, jullie waren allebei erg geschrokken en bouwden nadien extra voorzichtigheid in. Op 9 augustus 2021 kreeg u een telefoonoproep van een man die zichzelf voorstelde als een buurtbewoner uit Tibu. Hij meldde u dat uw halfbroer L. (...) een week eerder om het leven was gebracht. Toen u vroeg wie verantwoordelijk was voor deze moord, kreeg u te horen dat u dit wel diende te weten want dat men u reeds had gewaarschuwd dat er doden zouden vallen. Na dit telefoontje bracht u

de rest van uw familie op de hoogte. Niemand van jullie durfde naar Tibu te gaan om de stoffelijke resten van L. (...) op te halen. Uw moeder nam contact op met een kennis en zij heeft uw broer ter plekke laten begraven. Er werd tevens gepolst bij uw halfbroer langs vaderszijde (...), die vroeger nog in het leger had gediend. Hij wist te vertellen dat de veiligheidssituatie in de regio rond Tibu werkelijk beroerd was en maande jullie aan om vooral niet meer naar daar terug te keren. Ondanks deze gebeurtenissen hield uw moeder koppig vast aan de finca en weigerde zij om het programma Restitucion de Tierras op te geven.

Al deze ontwikkelingen hadden een grote impact op uw fysieke en mentale gezondheid. Op 23 augustus 2021 diende u uw ontslag in en vervolgens sloot u zichzelf op in huis. Op 7 januari 2022 werden u en uw echtgenoot thuis opgebeld. Het was uw partner die opnam en bedreigingen te horen kreeg. Er werd jullie gezegd dat dit de laatste waarschuwing zou zijn, indien de finca in Tibu niet uit het programma Restitucion de Tierras zou worden gehaald, zouden jullie als volgende worden gedood. Na deze dreigtelefoon besloten jullie dat het niet langer veilig was om in Colombia te blijven, jullie maakten op datzelfde moment de beslissing om het land te verlaten. Uw echtgenoot was reeds in het bezit van een paspoort, maar u en uw dochter dienden dit document nog te bekomen voor jullie reis. Nadat u te weten kwam dat de wachttijd voor een paspoort in Cúcuta tot wel zes maanden bedroeg, reisde u begin februari 2020 samen met uw dochter naar de hoofdstad Bogotá. Daar verbleven jullie gedurende een tijdje om de nodige reisformaliteiten in orde te brengen. Hierna keerde u terug naar huis, terug naar Cúcuta. Op 23 februari 2022 dienden u en uw echtgenoot klacht in bij de Colombiaanse autoriteiten naar aanleiding van wat jullie was overkomen. Nadat uw echtgenoot een lening wist te bemachtigen en jullie vliegtuigtickets vonden die goedkoop genoeg waren, vertrokken jullie uit het land.

Op 14 april 2022 verlieten u en uw echtgenoot Colombia en reisden jullie met het vliegtuig via Istanboel naar België. Vervolgens deden jullie op 19 april 2022 een verzoek om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Colombia vrezden jullie te zullen worden gedood door de Farc.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: jullie paspoorten en het paspoort van jullie dochter, jullie identiteitskaarten en die van jullie dochter, een uittreksel uit het Colombiaanse slachtofferregister, een certificaat betreffende de registratie van de finca als onroerend goed, een aangifte, screenshots van een correspondentie met het online kanaal van het programma Restitucion de Tierras, algemene informatie betreffende het programma Restitucion de Tierras, een kopie van een niet geheel leesbare doorverwijzing in het kader van gezondheidszorg voor een zekere Mercedes Rivero Santafe, een usb-sticks met daarop verschillende nieuwsartikels, drie screenshots van nieuwsvideo's en twee nieuwsvideo's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenote Heidi Johanna SILVA RIVERO (CG 22/17157B) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 10-11), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u en uw echtgenoot vrezen te zullen worden gedood door de Farc, nadat jullie door leden van Frente 33 zouden zijn gevisieerd, bedreigd en aangevallen omwille van een landelijke finca in het bezit van uw familie (CGVS, p. 25; CGVS echtgenoot, p. 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene onaannemelijkheden en eigenaardigheden, alsook kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt in de opeenvolgende verklaringen die u en uw echtgenoot hebben aangebracht, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient te worden gesteld dat de door u geschetste gang van zaken niet als aannemelijk kan worden beschouwd. Zo doet het alreeds van in den beginne de wenkbrauwen fronsen dat u zowaar uit het niets meteen naar de finca van uw familie in de landelijke regio rond Tibu zou zijn afgezakt louter en alleen op basis van een enkel telefoontje van uw halfbroer, terwijl u al bijna vijftien jaar niet meer in deze finca en de omgeving errond zou zijn geweest (CGVS, p. 11, p. 17). Dat u en uw echtgenoot zich, rekening houdend met uw verleden van ontheemding en de veiligheidscontext en de aanwezigheid van gewapende groeperingen in de rurale grensstreken met Venezuela – waarbij het hoe dan ook op geen enkele manier kan overtuigen dat u en uw echtgenoot hiervan niet op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS, p. 14; CGVS echtgenoot, p. 12-13) –, vervolgens als het ware halsoverkop meteen naar de finca zouden hebben begeven op basis van een enkel telefoontje vanwege uw broer, is niet bepaald overtuigend te noemen. Jullie zogenaamde reactie om meteen ter plekke te gaan met enkel de wetenschap dat er onbekenden deze finca, die u al sinds 2006 niet meer zou hebben gezien, aan het kraken zouden zijn is enigszins verbazingwekkend te noemen. Dat u en uw partner dit bovendien zonder ook maar enig concreet plan zouden hebben ondernomen, oogt tamelijk onaannemelijk (CGVS, p. 18-19). U verklaart daarbij dat jullie in wezen zelfs geen idee zouden hebben gehad wat jullie dan net met jullie afreis zouden hebben willen bewerkstelligen, evenmin troffen jullie enige voorzorgsmaatregelen voor jullie veiligheid. Uw verklaringen weten moeilijk te overtuigen. Ondanks het zogenaamde gegeven dat u toen op dat moment nog niet zou hebben geweten dat deze vermeende krakers gewapende guerrillero's zouden zijn geweest, zouden jullie wel op de hoogte zijn geweest van het feit dat de finca zou zijn gekraakt door onbekenden, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat u nooit enig vermoeden van een bepaald risico zou hebben kunnen gekoesterd. Het zogenaamde gegeven dat u en uw echtgenoot in een dergelijke situatie zonder ook maar enige verder overweging onmiddellijk onder jullie tweeën deze finca zouden hebben bezocht, is twijfelachtig te noemen. Het feit dat u daarbij eigenlijk niet eens kan uitleggen met welke reden jullie zo in allerijl dergelijk risico zouden hebben genomen en niet verder kan duiden wat jullie tot een zulke verre gaande beslissing zou hebben gebracht, is niets minder dan opvallend te noemen en plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Daarbij oogt het eigenaardig dat jullie zich in die situatie niet eerst zouden hebben gewend tot het programma Restitucion de Tierras (CGVS, p. 19). Het doel van dit programma was immers het bieden van bescherming in dergelijke situaties, indien er zich indringers zouden voordoen dan konden jullie rekenen op het ministerie van defensie om de eigendom te vrijwaren (CGVS, p. 15). Dat jullie deze optie klaarblijkelijk zelfs niet zouden hebben overwogen nu er een situatie als deze zou hebben voorgedaan en jullie dus de profijten van het programma zouden hebben kunnen aanwenden, en jullie in tegenstelling tot deze aanpak meteen vol voor eigen risico zouden zijn gegaan, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt met andere woorden alreeds danig onder druk te staan.

De vaststelling dat de finca in Tibu waarvan sprake tot op heden in wezen nog steeds zonder verandering is opgenomen in het programma Restitucion de Tierras, ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u aangebrachte asielrelaas daarenboven op fundamentele wijze (CGVS, p. 15). Indien alle vermeende gebeurtenissen en zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan zoals u ze naar voren brengt, dan overtuigt het op geen enkele manier dat de finca nog steeds deel zou uitmaken van het desbetreffende programma, dat in wezen geheel vrijblijvend is en waaruit men zich op eenvoudige wijze makkelijk weer kan terugtrekken (CGVS, p. 16, p. 19). Dat er zelfs niet eens zou zijn overwogen om het programma Restitucion de Tierras te laten varen, hoewel u en uw echtgenoot door de Farc zouden zijn vastgehouden en mishandeld, u in uw thuisstad zou zijn bedreigd, uw broer zou zijn vermoord – dit betreft hoe het ook zij in wezen een blote bewering die u niet op objectieve manier weet te staven (CGVS, p. 22) – en jullie vervolgens opnieuw met de dood zouden zijn bedreigd, mag ten zeerste verbazing heten. Indien uw asielrelaas zich werkelijk zou hebben ontplooid op de wijze waarop u het naar

voren brengt, dan kan het moeilijk overtuigen dat de afweging om tegemoet te komen aan de eisen van de Farc voorwaar nooit zou zijn gemaakt. Evenmin aannemelijk is het zogenaamde gegeven dat u nooit meer pogingen zou hebben ondernomen om uw opvatting hieromtrent verder door te zetten bij uw familie. U stelt immers dat u wel degelijk zou hebben willen gehoorzamen aan uw vermeende belagers en dat u er klaar voor zou zijn geweest om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te laten verwijderen (CGVS, p. 20). Dat u gezien de ernst van de vermeende situatie en als in se een van de grootste zogenaamde slachtoffers ervan vervolgens niet meer moeite zou hebben ondernomen om uw familie en dan voornamelijk uw moeder ervan te overtuigen om desbetreffend programma op te geven en op die manier uw veiligheid en die van uw familieleden te waarborgen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. In wezen dient te worden vastgesteld dat u amper stappen zou hebben ondernomen. Dat de onderlinge relatie tussen u en uw moeder niet meteen hartelijk is te noemen en er al langere tijd enige afstand tussen jullie wordt bewaard, vormt hiervoor onvoldoende een dienstige uitleg indien u en uw gezinsleden werkelijk in gevaar zouden zijn geweest. Uw zogenaamde houding en bij uitbreiding de zogenaamde houding van uw familieleden, met name om zodanig te blijven vasthouden aan de het programma Restitucion de Tierras en de finca, stemmen niet meteen overeen met de door u voorgespiegelde problemen en vrees.

Doorheen het geheel aan uw verklaringen laat u derhalve uitschijnen dat de finca in Tibu werkelijk van zeer grote (emotionele) waarde zou zijn voor uw familieleden en dan vooral voor uw moeder, hetgeen haar ervan zou weerhouden om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te laten schrappen en hetgeen in wezen de grote reden zou vormen om ondanks alle zogenaamde ernstige problemen met de Farc en het vermeende gevaar voor jullie leven de eisen van de Farc tegemoet te komen. Echter komen ook hieromtrent enkele opmerkelijke elementen naar voren die doen twijfelen aan deze beweringen, hetgeen de vaststellingen in bovenstaande paragraaf nog meer in de verf zet. U geeft immers te kennen dat het in wezen altijd de bedoeling zou zijn geweest om de finca terug te krijgen en weer op te nemen (CGVS, p. 16). Doch mag uit uw verklaringen tevens blijken dat uw familie in wezen nooit echt beroep heeft gedaan op het overheidsprogramma dat het zo hoog in het vaandel zou dragen, nooit zijn er in al die jaren na de ontheemding concrete pogingen ondernomen om de finca terug werkelijk in handen te krijgen (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 14). Ook nadat de vredesakkoorden werden gesloten en u en uw familieleden in de veronderstelling waren dat deze effectief en doeltreffend zouden zijn, werd er langs jullie kant niets op touw gezet om terug te keren naar Tibu en naar de finca (CGVS, p. 14, p. 17). Deze periode bood in wezen tot dan toe de beste kans om jullie verlangen naar de finca te vervullen. Dat er dan ook werkelijk niets in die richting werd ondernomen, is minstens opmerkelijk te noemen en vormt een wezenlijke tegenindicatie voor de zogenaamde passie en verknochtheid die u met de finca associeert en aanduidt als grootste argument voor het zogenaamd blijven volharden tegen de Farc. Eveneens eigenaardig is het feit dat u in wezen niet weet hoe het de finca in de periode tussen 2006 en 2020 net zou zijn vergaan en dat ook de rest van uw familie werkelijk geen idee had van de toenmalige stand van zaken wat betreft de eigendom, alsook niet bepaald moeite ondernam om meer te weten te komen (CGVS, p. 16, p. 17). Indien deze finca werkelijk een zodanig groot belang zou hebben gehad voor u en uw familie, dan mag het toch enige verbazing heten dat jullie meer dan een decennium lang nooit vinger aan de pols hielden en eigenlijk eerder een complete desinteresse hierin tentoonstelden. Bovengenoemde zaken lijken dan toch eerder aan te tonen dat u de waarde en betekenis van deze finca als tamelijk overschat naar voren brengt. Vanuit deze optiek doet het des te meer bevreemdend aan dat uw familie zou halsstarrig zou blijven weigeren om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen, terwijl jullie zodanig door de Farc zouden worden gevisieerd.

In deze kan nog worden toegevoegd dat het overigens als eigenaardig naar voren komt dat u tevens geen idee hebt wat er nog met de finca zou zijn gebeurd na uw zogenaamd faliekant afgelopen bezoek op 2 november 2020. U zou daarbij nooit meer hebben geprobeerd om te weten te komen wat de situatie er net is en of de Farc er zich al dan niet nog zou ophouden (CGVS, p. 20-21). Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen, men kan immers redelijkerwijze verwachten dat de zogenaamde vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt u ertoe zouden brengen om enigszins deze vermeende situatie op te volgen, al dan niet voor uw eigen veiligheid en die van uw familieleden zodat u op de hoogte zou zijn en u niet zou kunnen laten verrassen. Ook verbazingwekkend is het zogenaamde gegeven dat u in de nasleep van de vermeende gebeurtenissen op 2 november 2020 nooit enige voorzorgsmaatregelen voor de veiligheid van u en uw gezinsleden zou hebben getroffen (CGVS, p. 20). Nochtans zou het u na verloop van tijd duidelijk zijn geworden dat er niet zou worden ingegaan op de voorwaarden die de Farc u zou hebben gesteld. Daarbij zou u tevens uit eigen zogenaamde ondervinding hebben geweten dat de dissidenten van deze groepering genadeloos en gewelddadig konden optreden, daarbij zouden ze u met de dood hebben bedreigd. Dat u vervolgens op geen enkele manier iets hebt ondernomen om uw eigen veiligheid en die van uw geliefden te waarborgen, mag evenzeer onaannemelijk heten. Uw algehele geloofwaardigheid wordt door bovenstaande vaststellingen verder aangetast.

Daarbij dringt de vaststelling zich op dat indien uw belagers, de dissidenten van de Farc, werkelijk u en uw gezin zouden hebben willen treffen, de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. Zoals hierboven reeds aangeraakt, het nemen van enige voorzorgsmaatregelen zou u volstrekt vreemd hebben gebleken. U stelt dan wel dat u zichzelf na de dood van uw broer zou hebben verborgen en dat u zich in uw woning zou hebben opgesloten, de observatie blijft dat u en uw gezin steeds in dezelfde woning op hetzelfde adres zijn gebleven tot jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 5, p. 7, p. 23). Daarbij bleef uw echtgenoot gedurende al deze maanden gewoon aan het werk (CGVS echtgenoot, p. 5-6). Juan Carlos voerde zijn job uit tot enkele dagen voor jullie afreis naar België en deze job bracht hem op verscheidene plaatsen in de regio. Uw man zou met andere woorden een makkelijk doelwit hebben gevormd en jullie woonplaats zou aldus makkelijk getraceerd kunnen geweest zijn. Ook na de vermeende benadering op 30 juli 2021 zou u na het oppikken van uw dochter eenvoudigweg huiswaarts zijn gekeerd en zou uw vaste verblijfslocatie zodus makkelijk door uw belagers zijn kunnen achterhaald (CGVS, p. 22). Na de laatste zogenaamde bedreiging op 7 januari 2022, waarbij nu duidelijk zou zijn gezegd dat u en uw echtgenoot om het leven zouden worden gebracht indien uw familie niet zou luisteren, zouden jullie echter nooit meer iets van jullie vermeende vervolgers hebben vernomen, ondanks het zogenaamde gegeven dat aan de vermeende eisen van de Farc nog steeds niet zou zijn voldaan (CGVS, p. 23). Dat daargelaten mag het toch enigszins opvallend worden genoemd dat jullie in dergelijke zogenaamde omstandigheden, waarbij jullie dus zouden hebben geweten dat de Farc in haar wensen alsnog zou worden ontzegd en jullie daardoor als volgende zouden worden gedood, eenvoudigweg op hetzelfde adres zouden zijn blijven wonen tot jullie vertrek uit het land. Uw uitleg, namelijk dat de vliegtuigtickets te duur zouden zijn geweest om eerder Colombia te verlaten en dat jullie nu eenmaal gebonden zouden zijn geweest aan een huurcontract voor desbetreffende woning, kan daarbij niet geheel overtuigen (CGVS, p. 24, p. 25). Indien jullie levens werkelijk in gevaar zouden zijn geweest en jullie werkelijk een aanzienlijk risico zouden hebben gelopen om door de Farc te worden gedood, komt het als bijzonder onaannemelijk naar voren dat jullie geen andere oplossing voor jullie veiligheid en die van jullie dochter zouden hebben gezocht.

Eveneens opmerkelijk en nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag is de vaststelling dat u in de nasleep van de laatste vermeende telefonische bedreiging samen met uw dochter een trip naar Bogotá hebt ondernomen en nadien eenvoudigweg bent teruggekeerd naar uw woning in Cúcuta (CGVS, p. 24; CGVS echtgenoot, p. 11). U reisde samen met uw dochter naar de hoofdstad en verbleef er gedurende een korte periode omdat jullie daar sneller aan een paspoort geraakten, om nadien terug te keren naar Cúcuta. Dat u samen met uw dochter zou terugkeren naar de plek waar u zogenaamd vervolging zou dienen te vrezen en u zich terug zou vestigen in een omgeving in dewelke uw belagers u reeds zouden hebben weten te benaderen en bedreigen, kan op geen enkele manier overtuigen. Indien uw leven en dat van uw gezinsleden werkelijk in gevaar zou zijn, kan het op geen enkele manier als aannemelijk worden geacht dat u dan een ietwat veiligere omgeving, waar u tijdelijk zou hebben kunnen verblijven tot uw vertrek uit het land, zou achterlaten om terug te keren naar de plaats van uw zogenaamde problemen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, brengt u naar voren dat u diende terug te keren om samen met uw partner klacht neer te leggen bij de Colombiaanse gerechtsinstanties (CGVS, p. 24). Deze uitleg kan bezwaarlijk als verschonend worden aanvaard indien, zoals reeds benadrukt, u voor uw leven zou hebben dienen te vrezen. Ook in Bogotá zou u zich immers tot de politie of La Fiscalia hebben kunnen wenden en aangifte hebben kunnen indienen. Volledigheidshalve kan wat betreft jullie aangifte nog worden opgemerkt dat ook in deze eigenaardigheden naar voren komen. Het doet immers enigszins de wenkbrauwen fronsen dat jullie zich pas zoveel tijd na de aanvang van jullie zogenaamde problemen voor het eerst tot de Colombiaanse overheid hebben gewend. Dit verbaast des te meer, daar jullie op het moment van deze klacht eigenlijk al hadden besloten om het land te verlaten en alles al in gereedheid hadden gebracht voor jullie definitief vertrek. Vanuit de optiek dat jullie in het verleden naar aanleiding van de zogenaamde feiten werkelijk nooit enige hulp bij de autoriteiten hebben gezocht, mag deze timing zodoende eigenaardig heten. Dit plaatst enige twijfels bij jullie werkelijke motivatie en intentie om nationale bescherming te zoeken, hetgeen dan weer negatief reflecteert op de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat de rest van uw familieleden zich tot op heden nog steeds in Colombia bevinden en dat uw moeder, de werkelijke eigenares van de finca en de enige persoon die de finca uit het programma Restitucion de Tierras zou kunnen laten schrappen, nog steeds woonachtig is in de omgeving rond Cúcuta (CGVS, p. 8-9, p. 19). Met uw familie gaat alles niettemin goed zoals gebruikelijk. Sinds uw vertrek uit het land zouden uw familieleden nooit meer met de Farc te maken hebben gekregen, nooit zouden jullie belagers nog enige stappen hebben ondernomen om uw familie ertoe aan te zetten om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen (CGVS, p. 25). Dat de

hele situatie sinds het moment van uw vertrek plotsklaps volstrekt genormaliseerd zou zijn en alles sedertdien rustig zou zijn gebleven, lokt evenwel enige verbazing uit. Zoals hierboven reeds mocht blijken, zou aan de vermeende eisen van de Farc immers nog steeds niet voldaan zijn en blijft de finca in Tibu opgenomen in het programma Restitucion de Tierras. Uw familie blijft met andere woorden tot op heden weigeren om de Farc te gehoorzamen, waardoor het merkwaardig oogt dat de groepering zich inmiddels al meer dan anderhalf jaar volledig koest zou houden. Dat dissidenten van de Farc voor deze finca wel zo ver zouden gaan om u en uw echtgenoot op gewelddadige wijze aan te pakken en vast te houden, meermaals bedreigingen te uiten, een persoon naar uw omgeving te sturen en zowaar uw broer om het leven te brengen, maar dan van zodra u Colombia hebt verlaten werkelijk alle moeite zouden hebben laten varen terwijl hun vermeende doel in wezen allerminst bewerkstelligt zou zijn en uw familie hen zou blijven tegenwerken, komt niet meteen als aannemelijk naar voren. Eveneens doet het enigszins vreemd aan dat de Farc zich in een dergelijke situatie zozeer op u en uw gezin zou focussen. Zoals reeds aangehaald, het is immers uw moeder die de eindverantwoordelijkheid voor de finca draagt, het is enkel uw moeder die in staat is om het programma Restitucion de Tierras te laten varen en het is zij die zo op de rem zou staan om de finca hieruit te laten verwijderen. Nergens uit uw verklaringen mag echter blijken dat uw moeder ooit door de Farc zou zijn benaderd of gevisieerd. Bijgevolg mag het enige verbazing heten dat u zo te lijden zou hebben gehad onder de Farc, hoewel u als persoon in wezen weinig voor de Farc zou hebben kunnen betekenen om hun vermeende wensen tot uitvoering te brengen, terwijl uw moeder zowaar nooit een concreet doelwit zou hebben gevormd. Er dient met andere woorden te worden besloten dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in Colombia zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenoot doorheen jullie opeenvolgende verklaringen niet geheel consistent blijken te zijn. Zo geeft u voor het gegeven dat u en uw gezin steeds in dezelfde woning op hetzelfde adres bleven wonen als uitleg dat dit nu eenmaal de afspraak was zoals vastgelegd in jullie huurcontract en dat het verbreken van deze afspraak een schadevergoeding zou betekenen (CGVS, p. 25; zie supra). Wanneer aan uw echtgenoot echter dezelfde vraag wordt gesteld, geeft hij echter te kennen dat jullie op dezelfde plek bleven wonen omdat jullie daar zouden hebben kunnen rekenen op een vorm van beveiliging en bewaking (CGVS echtgenoot, p. 16). Het oogt opmerkelijk dat jullie verklaringen hieromtrent niet geheel overeenstemmen, te meer daar omtrent bepalende zaken zoals beveiliging en bewaking in het kader van zogenaamd levensgevaar wel degelijk consistente beweringen kunnen worden verwacht. Het mag aldus vreemd heten dat een dergelijke uitleg bij u doorheen uw verklaringen geheel niet naar voren komt, hetgeen enige afbreuk doet aan jullie algehele geloofwaardigheid.

Evenzeer eigenaardig is het gegeven dat u en uw echtgenoot niet eenduidig blijken te zijn omtrent jullie standpunten aangaande de finca en het programma Restitucion de Tierras. Uw echtgenoot stelt immers dat hij het zeer belangrijk vindt dat de finca nog steeds in het desbetreffende programma opgenomen blijft en dat alle vermeende gebeurtenissen deze opvatting voor hem niet zouden hebben doen veranderen (CGVS echtgenoot, p. 14-15). Hij dicht u eenzelfde mening toe en geeft te kennen dat ook u nog steeds voorstander zou zijn van het programma Restitucion de Tierras en dat het ook nog steeds uw wens zou zijn dat de finca hierbij geregistreerd blijft. U brengt daarentegen naar voren dat u vindt dat de finca uit het programma geschrapt zou moeten worden (CGVS, p. 20). Meer nog, u verklaart dat u reeds sinds de vermeende gebeurtenissen op 2 november 2020 van mening zou zijn geweest dat de finca uit het programma moet worden gehaald. Wanneer uw partner met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, kan hij slechts aanbrengen dat u dan wel gelijk zult hebben (CGVS echtgenoot, p. 15-16). Dit vormt niet bepaald een dienstige verschoning voor een dermate fundamentele incoherentie. Het mag ten zeerste verbazen dat u en uw echtgenoot wat betreft een zodanig essentieel aspect in jullie asielrelaas uiteenlopende verklaringen afleggen. Indien de zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals jullie beweren en jullie werkelijk zodanig ernstige feiten zouden hebben meegemaakt omwille van deze finca, dan overtuigt het niet dat jullie met betrekking tot jullie eigen opvattingen en opinies omtrent de positie van deze finca in het programma Restitucion de Tierras geen gelijklopende verklaringen afleggen. Uiteindelijk, zoals ook aan uw man gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, zou het al dan niet verwijderen van de finca uit het programma immers de kern van de zaak betekenen en zou dit de wortel van de zogenaamde problemen vormen, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit in de door jullie beschreven context onderling zou zijn besproken en dat jullie van elkaar zouden weten wat jullie standpunten zijn. Uw partner geraakt echter niet verder dan hierop te repliceren dat jullie enkel weg zouden hebben gewild uit Colombia, hetgeen bezwaarlijk als verschoning kan worden beschouwd (CGVS echtgenoot, p. 16). Het gegeven dat de verklaringen van u en uw echtgenoot bovenop het alreeds beduidend onaannemelijk karakter ervan tevens niet geheel coherent

blijken te zijn omtrent fundamentele elementen in jullie asielrelaas, maakt dat er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof te hechten aan het door u aangebrachte asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u en uw partner neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart, alsook de paspoorten en identiteitskaarten van uw echtgenoot en dochter neer, dient te worden gesteld dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit worden betwist. Met betrekking tot het certificaat aangaande de registratie van de finca als onroerend goed, dient te worden opgemerkt dat dit document slechts een dergelijke registratie weergeeft, niets meer en niets minder. De klacht die u en uw echtgenoot hebben neergelegd is daarbij geenszins in staat om de bovengenoemde vermeende problemen aannemelijk te maken. De inhoud van deze aangifte kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Evenmin kunnen de screenshots van een correspondentie met het online kanaal van het programma Restitucion de Tierras uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen onderbouwen. Het gaat immers slechts om screenshots van berichten, waardoor dergelijke beelden onderhavig kunnen zijn geweest aan manipulatie. Hoe dan ook, het loutere gegeven dat de finca van uw gezin in desbetreffend programma werd opgenomen, leidt niet per definitie tot een nood aan internationale bescherming wat u en uw echtgenoot betreft. Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot de algemene informatie rond het programma Restitucion de Tierras die u hebt bijgevoegd. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen uiteindelijk niet wordt betwist. Op zich stelt het CGVS het gegeven dat u in 2006 het slachtoffer werd van ontheemding niet in vraag. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld, uw verklaringen aangaande de zogenaamde problemen die zich vanaf 2020 zouden hebben voorgedaan, kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd (zie supra). Wat betreft de verscheidene nieuwsartikels, screenshots van nieuwsvideo's en de twee nieuwsvideo's die u aanbracht, dient te worden opgemerkt dat deze slechts een algemene situatie beschrijven en toelichten die u niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u en uw gezinsleden betreft. Als laatste kan worden toegevoegd dat de kopie van de doorverwijzing naar gezondheidszorg voor een zekere Mercedes Rivero Santafe, het betreft in wezen een niet duidelijk leesbaar document, niet als relevant wordt beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het lijkt immers te gaan om een document waarin u niet persoonlijk wordt vermeld en niet persoonlijk in betrokken bent, alsook lijkt de kopie op het eerste zicht tevens geen verband te houden met het door u voorgewende asielrelaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u en uw echtgenoot aan het CGVS overmaakten op 22 juni 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Jullie opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 8 het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1992 in de gemeente Tibu in het Colombiaanse departement Norte de Santander. In deze rurale gemeente nabij de grens met Venezuela groeide u samen met uw broers en zussen op bij uw ouders op een landelijke finca. In 1998 overleed uw vader. Uw moeder knoopte daaropvolgend een nieuwe relatie aan, hetgeen bij u niet meteen in goede aarde viel en jullie relatie tot op heden eerder gespannen maakt. Na uw universitaire studies boekhouding ging u aan de slag als accountant. Sinds 2011 woonde u in de stad Cúcuta samen met uw huidige echtgenoot, (...), met wie u in 2019 in het huwelijksbootje stapte. Samen kregen jullie in 2012 een dochter, (...).

In 2006 werden u en uw gezinsleden het slachtoffer van een gedwongen ontheemding door de Farc in het kader van het toen gaande binnenlands conflict. Jullie dienden de finca, die een grote emotionele waarde betekende voor uw gezin, te verlaten en trokken naar de stad Cucuta. Deze gebeurtenis had een danige impact op de onderlinge familierelaties en zette deze verder onder druk. In 2012 lanceerde de overheid een vrijblijvend programma genaamd Restitucion de Tierras, dat de eigenaars van onroerende goederen in geval van ontheemding bescherming biedt. Uw moeder liet jullie finca in Tibu meteen opnemen in dit programma. Het was vooral uw moeder die erg gehecht bleef aan jullie domein en weigerde om deze eigendom los te laten.

In oktober 2020 kreeg u telefoon van uw halfbroer langs moederszijde L. (...), zelf aan het werk in de omgeving, met de melding dat de finca in Tibu door onbekende personen werd gekraakt. Uw broer maande u aan om eens een kijkje te gaan nemen en te gaan bepalen wat er precies aan de hand was. Hij voegde toe dat de situatie in de regio rustig was en alles qua veiligheid in orde was. Op 2 november 2020 zakten u en uw echtgenoot met z'n tweeën af naar de finca. Eenmaal daar aangekomen, hadden jullie meteen door dat de situatie grondig fout zat. Jullie zagen een grote groep gewapende personen in uniformen, dissidenten van de Farc en meer bepaald van Frente 33. Toen zij jullie opmerkten, werden jullie meteen aangehouden en vastgehouden. De Farc-leden vroegen wie jullie waren, waarop uw echtgenoot zei dat jullie gewoon uit de buurt afkomstig waren en net op weg waren naar huis. Deze leugen werd onmiddellijk door de Farc doorprikt, waarna haar leden jullie beledigden en herhaaldelijk sloegen en mishandelden. Na een tijd besloot u om de waarheid te vertellen, u gaf te kennen dat u de oorspronkelijke eigenares was van de finca. Hierop wilde de Farc weten hoe het kwam dat ze jullie finca, hoewel ze deze hadden ingenomen, niet konden verhandelen. U vertelde dat de finca was opgenomen in het

programma Restitucion de Tierras en dat dit het landgoed beschermdde. Dit nieuws werd onthaald op hoongelach. Er werd jullie gezegd dat de vredesakkoorden een grote illusie waren en dat het naïef was om te geloven dat deze werkelijk enig effect hadden. Daaropvolgend werden jullie urenlang gewond en vastgebonden achtergelaten. Een vrouwelijk lid van de Farc werd aangesteld om jullie te bewaken. Terwijl zij jullie verwondingen verzorgde, smeekten u en uw echtgenoot voor jullie leven en jullie vrijlating. Uiteindelijk werd besloten dat u en uw echtgenoot konden gaan, op voorwaarde dat u de finca uit het programma Restitucion de Tierras zouden halen. Indien jullie dit niet zouden doen, zou er iemand sterven. Dit lieten jullie zich geen twee keer zeggen. U en uw echtgenoot liepen zo snel mogelijk weg en keerden terstond terug naar Cúcuta. U vertelde aan uw zus wat er in Tibu gebeurd was, zij vertelde het op haar beurt aan jullie moeder. Uw moeder, zodanig verknocht aan de finca, weigerde echter om het landgoed uit het programma Restitucion de Tierras te halen.

U en uw echtgenoot hernamen jullie dagelijkse routine, hervatten jullie werkactiviteiten en u bracht zoals steeds jullie dochter naar school. In de periode rond juni, juli 2021 begon u onderweg in het park een man op de merken. Het leek erop alsof hij u in de gaten hield. Op 30 juli 2021 werd u op intimiderende wijze benaderd door een onbekende man. Hij vertelde u dat men u intussen reeds voldoende tijd had gegeven, maar dat mocht blijken dat de finca in Tibu nog steeds niet uit het programma Restitucion de Tierras was gehaald. Hij dreigde er verder mee dat er doden zouden vallen. Hierna liet hij u gaan. U ging uw dochter ophalen van school en keerde vervolgens meteen terug naar huis. Daar bracht u uw echtgenoot op de hoogte, jullie waren allebei erg geschrokken en bouwden nadien extra voorzichtigheid in. Op 9 augustus 2021 kreeg u een telefoonoproep van een man die zichzelf voorstelde als een buurtbewoner uit Tibu. Hij meldde u dat uw halfbroer L. (...) een week eerder om het leven was gebracht. Toen u vroeg wie verantwoordelijk was voor deze moord, kreeg u te horen dat u dit wel diende te weten want dat men u reeds had gewaarschuwd dat er doden zouden vallen. Na dit telefoontje bracht u de rest van uw familie op de hoogte. Niemand van jullie durfde naar Tibu te gaan om de stoffelijke resten van L. (...) op te halen. Uw moeder nam contact op met een kennis en zij heeft uw broer ter plekke laten begraven. Er werd tevens gepolst bij uw halfbroer langs vaderszijde (...), die vroeger nog in het leger had gediend. Hij wist te vertellen dat de veiligheidssituatie in de regio rond Tibu werkelijk beroerd was en maande jullie aan om vooral niet meer naar daar terug te keren. Ondanks deze gebeurtenissen hield uw moeder koppig vast aan de finca en weigerde zij om het programma Restitucion de Tierras op te geven.

Al deze ontwikkelingen hadden een grote impact op uw fysieke en mentale gezondheid. Op 23 augustus 2021 diende u uw ontslag in en vervolgens sloot u zichzelf op in huis. Op 7 januari 2022 werden u en uw echtgenoot thuis opgebeld. Het was uw partner die opnam en bedreigingen te horen kreeg. Er werd jullie gezegd dat dit de laatste waarschuwing zou zijn, indien de finca in Tibu niet uit het programma Restitucion de Tierras zou worden gehaald, zouden jullie als volgende worden gedood. Na deze dreigtelefoon besloten jullie dat het niet langer veilig was om in Colombia te blijven, jullie maakten op datzelfde moment de beslissing om het land te verlaten. Uw echtgenoot was reeds in het bezit van een paspoort, maar u en uw dochter dienden dit document nog te bekomen voor jullie reis. Nadat u te weten kwam dat de wachttijd voor een paspoort in Cúcuta tot wel zes maanden bedroeg, reisde u begin februari 2020 samen met uw dochter naar de hoofdstad Bogotá. Daar verbleven jullie gedurende een tijdje om de nodige reisformaliteiten in orde te brengen. Hierna keerde u terug naar huis, terug naar Cúcuta. Op 23 februari 2022 dienden u en uw echtgenoot klacht in bij de Colombiaanse autoriteiten naar aanleiding van wat jullie was overkomen. Nadat uw echtgenoot een lening wist te bemachtigen en jullie vliegtuigtickets vonden die goedkoop genoeg waren, vertrokken jullie uit het land.

Op 14 april 2022 verlieten u en uw echtgenoot Colombia en reisden jullie met het vliegtuig via Istanboel naar België. Vervolgens deden jullie op 19 april 2022 een verzoek om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Colombia vrezen jullie te zullen worden gedood door de Farc.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: jullie paspoorten en het paspoort van jullie dochter, jullie identiteitskaarten en die van jullie dochter, een uittreksel uit het Colombiaanse slachtofferregister, een certificaat betreffende de registratie van de finca als onroerend goed, een aangifte, screenshots van een correspondentie met het online kanaal van het programma Restitucion de Tierras, algemene informatie betreffende het programma Restitucion de Tierras, een kopie van een niet geheel leesbare doorverwijzing in het kader van gezondheidszorg voor een zekere Mercedes Rivero Santafe, een usb-sticks met daarop verschillende nieuwsartikels, drie screenshots van nieuwsvideo's en twee nieuwsvideo's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u en uw echtgenoot vrezen te zullen worden gedood door de Farc, nadat jullie door leden van Frente 33 zouden zijn gevisieerd, bedreigd en aangevallen omwille van een landelijke finca in het bezit van uw familie (CGVS, p. 25; CGVS echtgenoot, p. 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene onaannemelijkheden en eigenaardigheden, alsook kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt in de opeenvolgende verklaringen die u en uw echtgenoot hebben aangebracht, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient te worden gesteld dat de door u geschetste gang van zaken niet als aannemelijk kan worden beschouwd. Zo doet het alreeds van in den beginne de wenkbrauwen fronsen dat u zowaar uit het niets meteen naar de finca van uw familie in de landelijke regio rond Tibu zou zijn afgezakt louter en alleen op basis van een enkel telefoontje van uw halfbroer, terwijl u al bijna vijftien jaar niet meer in deze finca en de omgeving errond zou zijn geweest (CGVS, p. 11, p. 17). Dat u en uw echtgenoot zich, rekening houdend met uw verleden van ontheemding en de veiligheidscontext en de aanwezigheid van gewapende groeperingen in de rurale grensstreken met Venezuela – waarbij het hoe dan ook op geen enkele manier kan overtuigen dat u en uw echtgenoot hiervan niet op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS, p. 14; CGVS echtgenoot, p. 12-13) –, vervolgens als het ware halsoverkop meteen naar de finca zouden hebben begeven op basis van een enkel telefoontje vanwege uw broer, is niet bepaald overtuigend te noemen. Jullie zogenaamde reactie om meteen ter plekke te gaan met enkel de wetenschap dat er onbekenden deze finca, die u al sinds 2006 niet meer zou hebben gezien, aan het kraken zouden zijn is enigszins verbazingwekkend te noemen. Dat u en uw partner dit bovendien zonder ook maar enig concreet plan zouden hebben ondernomen, oogt tamelijk onaannemelijk (CGVS, p. 18-19). U verklaart daarbij dat jullie in wezen zelfs geen idee zouden hebben gehad wat jullie dan net met jullie afreis zouden hebben willen bewerkstelligen, evenmin troffen jullie enige voorzorgsmaatregelen voor jullie veiligheid. Uw verklaringen weten moeilijk te overtuigen. Ondanks het zogenaamde gegeven dat u toen op dat moment nog niet zou hebben geweten dat deze vermeende krakers gewapende guerrillero's zouden zijn geweest, zouden jullie wel op de hoogte zijn geweest van het feit dat de finca zou zijn gekraakt door onbekenden, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat u nooit enig vermoeden van een bepaald risico zou hebben kunnen gekoesterd. Het zogenaamde gegeven dat u en uw echtgenoot in een dergelijke situatie zonder ook maar enige verder overweging onmiddellijk onder jullie tweeën deze finca zouden hebben bezocht, is twijfelachtig te noemen. Het feit dat u daarbij eigenlijk niet eens kan uitleggen met welke reden jullie zo in allerijl dergelijk risico zouden hebben genomen en niet verder kan duiden wat jullie tot een zulke verregaande beslissing zou hebben gebracht, is niets minder dan opvallend te noemen en plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Daarbij oogt het eigenaardig dat jullie zich in die situatie niet eerst zouden hebben gewend tot het programma Restitucion de Tierras (CGVS, p. 19). Het doel van dit programma was immers het bieden van bescherming in dergelijke situaties, indien er zich indringers zouden voordoen dan konden jullie rekenen op het ministerie van defensie om de eigendom te vrijwaren (CGVS, p. 15). Dat jullie deze optie klaarblijkelijk zelfs niet zouden hebben overwogen nu er een situatie als deze zou hebben voorgedaan en jullie dus de profijten van het programma zouden hebben kunnen aanwenden, en jullie in tegenstelling tot deze aanpak meteen vol voor eigen risico zouden zijn gegaan, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt met andere woorden alreeds danig onder druk te staan.

De vaststelling dat de finca in Tibu waarvan sprake tot op heden in wezen nog steeds zonder verandering is opgenomen in het programma Restitucion de Tierras, ondermijnt de geloofwaardigheid van

het door u aangebrachte asielrelaas daarenboven op fundamentele wijze (CGVS, p. 15). Indien alle vermeende gebeurtenissen en zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan zoals u ze naar voren brengt, dan overtuigt het op geen enkele manier dat de finca nog steeds deel zou uitmaken van het desbetreffende programma, dat in wezen geheel vrijblijvend is en waaruit men zich op eenvoudige wijze makkelijk weer kan terugtrekken (CGVS, p. 16, p. 19). Dat er zelfs niet eens zou zijn overwogen om het programma Restitucion de Tierras te laten varen, hoewel u en uw echtgenoot door de Farc zouden zijn vastgehouden en mishandeld, u in uw thuisstad zou zijn bedreigd, uw broer zou zijn vermoord – dit betreft hoe het ook zij in wezen een blote bewering die u niet op objectieve manier weet te staven (CGVS, p. 22) – en jullie vervolgens opnieuw met de dood zouden zijn bedreigd, mag ten zeerste verbazing heten. Indien uw asielrelaas zich werkelijk zou hebben ontplooid op de wijze waarop u het naar voren brengt, dan kan het moeilijk overtuigen dat de afweging om tegemoet te komen aan de eisen van de Farc voorwaar nooit zou zijn gemaakt. Evenmin aannemelijk is het zogenaamde gegeven dat u nooit meer pogingen zou hebben ondernomen om uw opvatting hieromtrent verder door te zetten bij uw familie. U stelt immers dat u wel degelijk zou hebben willen gehoorzamen aan uw vermeende belagers en dat u er klaar voor zou zijn geweest om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te laten verwijderen (CGVS, p. 20). Dat u gezien de ernst van de vermeende situatie en als in se een van de grootste zogenaamde slachtoffers ervan vervolgens niet meer moeite zou hebben ondernomen om uw familie en dan voornamelijk uw moeder ervan te overtuigen om desbetreffend programma op te geven en op die manier uw veiligheid en die van uw familieleden te waarborgen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. In wezen dient te worden vastgesteld dat u amper stappen zou hebben ondernomen. Dat de onderlinge relatie tussen u en uw moeder niet meteen hartelijk is te noemen en er al langere tijd enige afstand tussen jullie wordt bewaard, vormt hiervoor onvoldoende een dienstige uitleg indien u en uw gezinsleden werkelijk in gevaar zouden zijn geweest. Uw zogenaamde houding en bij uitbreiding de zogenaamde houding van uw familieleden, met name om zodanig te blijven vasthouden aan de het programma Restitucion de Tierras en de finca, stemmen niet meteen overeen met de door u voorgespiegelde problemen en vrees.

Doorheen het geheel aan uw verklaringen laat u derhalve uitschijnen dat de finca in Tibu werkelijk van zeer grote (emotionele) waarde zou zijn voor uw familieleden en dan vooral voor uw moeder, hetgeen haar ervan zou weerhouden om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te laten schrappen en hetgeen in wezen de grote reden zou vormen om ondanks alle zogenaamde ernstige problemen met de Farc en het vermeende gevaar voor jullie leven de eisen van de Farc tegemoet te komen. Echter komen ook hieromtrent enkele opmerkelijke elementen naar voren die doen twifelen aan deze beweringen, hetgeen de vaststellingen in bovenstaande paragraaf nog meer in de verf zet. U geeft immers te kennen dat het in wezen altijd de bedoeling zou zijn geweest om de finca terug te krijgen en weer op te nemen (CGVS, p. 16). Doch mag uit uw verklaringen tevens blijken dat uw familie in wezen nooit echt beroep heeft gedaan op het overheidsprogramma dat het zo hoog in het vaandel zou dragen, nooit zijn er in al die jaren na de ontheemding concrete pogingen ondernomen om de finca terug werkelijk in handen te krijgen (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 14). Ook nadat de vredesakkoorden werden gesloten en u en uw familieleden in de veronderstelling waren dat deze effectief en doeltreffend zouden zijn, werd er langs jullie kant niets op touw gezet om terug te keren naar Tibu en naar de finca (CGVS, p. 14, p. 17). Deze periode bood in wezen tot dan toe de beste kans om jullie verlangen naar de finca te vervullen. Dat er dan ook werkelijk niets in die richting werd ondernomen, is minstens opmerkelijk te noemen en vormt een wezenlijke tegenindicatie voor de zogenaamde passie en verknochtheid die u met de finca associeert en aanduidt als grootste argument voor het zogenaamd blijven volharden tegen de Farc. Eveneens eigenaardig is het feit dat u in wezen niet weet hoe het de finca in de periode tussen 2006 en 2020 net zou zijn vergaan en dat ook de rest van uw familie werkelijk geen idee had van de toenmalige stand van zaken wat betreft de eigendom, alsook niet bepaald moeite ondernam om meer te weten te komen (CGVS, p. 16, p. 17). Indien deze finca werkelijk een zodanig groot belang zou hebben gehad voor u en uw familie, dan mag het toch enige verbazing heten dat jullie meer dan een decennium lang nooit vinger aan de pols hielden en eigenlijk eerder een complete desinteresse hierin tentoonstelden. Bovengenoemde zaken lijken dan toch eerder aan te tonen dat u de waarde en betekenis van deze finca als tamelijk overschat naar voren brengt. Vanuit deze optiek doet het des te meer bevreemdend aan dat uw familie zou halsstarrig zou blijven weigeren om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen, terwijl jullie zodanig door de Farc zouden worden geviseerd.

In deze kan nog worden toegevoegd dat het overigens als eigenaardig naar voren komt dat u tevens geen idee hebt wat er nog met de finca zou zijn gebeurd na uw zogenaamd faliekant afgelopen bezoek op 2 november 2020. U zou daarbij nooit meer hebben geprobeerd om te weten te komen wat de situatie er net is en of de Farc er zich al dan niet nog zou ophouden (CGVS, p. 20-21). Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen, men kan immers redelijkerwijze verwachten dat de zogenaamde vervolgingsfeiten die u zou

hebben meegemaakt u ertoe zouden brengen om enigszins deze vermeende situatie op te volgen, al dan niet voor uw eigen veiligheid en die van uw familieleden zodat u op de hoogte zou zijn en u niet zou kunnen laten verrassen. Ook verbazingwekkend is het zogenaamde gegeven dat u in de nasleep van de vermeende gebeurtenissen op 2 november 2020 nooit enige voorzorgsmaatregelen voor de veiligheid van u en uw gezinsleden zou hebben getroffen (CGVS, p. 20). Nochtans zou het u na verloop van tijd duidelijk zijn geworden dat er niet zou worden ingegaan op de voorwaarden die de Farc u zou hebben gesteld. Daarbij zou u tevens uit eigen zogenaamde ondervinding hebben geweten dat de dissidenten van deze groepering genadeloos en gewelddadig konden optreden, daarbij zouden ze u met de dood hebben bedreigd. Dat u vervolgens op geen enkele manier iets hebt ondernomen om uw eigen veiligheid en die van uw geliefden te waarborgen, mag evenzeer onaannemelijk heten. Uw algehele geloofwaardigheid wordt door bovenstaande vaststellingen verder aangetast.

Daarbij dringt de vaststelling zich op dat indien uw belagers, de dissidenten van de Farc, werkelijk u en uw gezin zouden hebben willen treffen, de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. Zoals hierboven reeds aangeraakt, het nemen van enige voorzorgsmaatregelen zou u volstrekt vreemd hebben gebleken. U stelt dan wel dat u zichzelf na de dood van uw broer zou hebben verborgen en dat u zich in uw woning zou hebben opgesloten, de observatie blijft dat u en uw gezin steeds in dezelfde woning op hetzelfde adres zijn gebleven tot jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 5, p. 7, p. 23). Daarbij bleef uw echtgenoot gedurende al deze maanden gewoon aan het werk (CGVS echtgenoot, p. 5-6). Juan Carlos voerde zijn job uit tot enkele dagen voor jullie afreis naar België en deze job bracht hem op verscheidene plaatsen in de regio. Uw man zou met andere woorden een makkelijk doelwit hebben gevormd en jullie woonplaats zou aldus makkelijk getraceerd kunnen geweest zijn. Ook na de vermeende benadering op 30 juli 2021 zou u na het oppikken van uw dochter eenvoudigweg huiswaarts zijn gekeerd en zou uw vaste verblijfslocatie zodus makkelijk door uw belagers zijn kunnen achterhaald (CGVS, p. 22). Na de laatste zogenaamde bedreiging op 7 januari 2022, waarbij nu duidelijk zou zijn gezegd dat u en uw echtgenoot om het leven zouden worden gebracht indien uw familie niet zou luisteren, zouden jullie echter nooit meer iets van jullie vermeende vervolgers hebben vernomen, ondanks het zogenaamde gegeven dat aan de vermeende eisen van de Farc nog steeds niet zou zijn voldaan (CGVS, p. 23). Dat daargelaten mag het toch enigszins opvallend worden genoemd dat jullie in dergelijke zogenaamde omstandigheden, waarbij jullie dus zouden hebben geweten dat de Farc in haar wensen alsnog zou worden ontzegd en jullie daardoor als volgende zouden worden gedood, eenvoudigweg op hetzelfde adres zouden zijn blijven wonen tot jullie vertrek uit het land. Uw uitleg, namelijk dat de vliegtuigtickets te duur zouden zijn geweest om eerder Colombia te verlaten en dat jullie nu eenmaal gebonden zouden zijn geweest aan een huurcontract voor desbetreffende woning, kan daarbij niet geheel overtuigen (CGVS, p. 24, p. 25). Indien jullie levens werkelijk in gevaar zouden zijn geweest en jullie werkelijk een aanzienlijk risico zouden hebben gelopen om door de Farc te worden gedood, komt het als bijzonder onaannemelijk naar voren dat jullie geen andere oplossing voor jullie veiligheid en die van jullie dochter zouden hebben gezocht.

Eveneens opmerkelijk en nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas is de vaststelling dat u in de nasleep van de laatste vermeende telefonische bedreiging samen met uw dochter een trip naar Bogotá hebt ondernomen en nadien eenvoudigweg bent teruggekeerd naar uw woning in Cúcuta (CGVS, p. 24; CGVS echtgenoot, p. 11). U reisde samen met uw dochter naar de hoofdstad en verbleef er gedurende een korte periode omdat jullie daar sneller aan een paspoort geraakten, om nadien terug te keren naar Cúcuta. Dat u samen met uw dochter zou terugkeren naar de plek waar u zogenaamd vervolging zou dienen te vrezen en u zich terug zou vestigen in een omgeving in dewelke uw belagers u reeds zouden hebben weten te benaderen en bedreigen, kan op geen enkele manier overtuigen. Indien uw leven en dat van uw gezinsleden werkelijk in gevaar zou zijn, kan het op geen enkele manier als aannemelijk worden geacht dat u dan een ietwat veiligere omgeving, waar u tijdelijk zou hebben kunnen verblijven tot uw vertrek uit het land, zou achterlaten om terug te keren naar de plaats van uw zogenaamde problemen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, brengt u naar voren dat u diende terug te keren om samen met uw partner klacht neer te leggen bij de Colombiaanse gerechtsinstanties (CGVS, p. 24). Deze uitleg kan bezwaarlijk als verschonend worden aanvaard indien, zoals reeds benadrukt, u voor uw leven zou hebben dienen te vrezen. Ook in Bogotá zou u zich immers tot de politie of La Fiscalia hebben kunnen wenden en aangifte hebben kunnen indienen. Volledigheidshalve kan wat betreft jullie aangifte nog worden opgemerkt dat ook in deze eigenaardigheden naar voren komen. Het doet immers enigszins de wenkbrauwen fronsen dat jullie zich pas zoveel tijd na de aanvang van jullie zogenaamde problemen voor het eerst tot de Colombiaanse overheid hebben gewend. Dit verbaast des te meer, daar jullie op het moment van deze klacht eigenlijk al hadden besloten om het land te verlaten en alles al in gereedheid hadden gebracht voor jullie definitief vertrek. Vanuit de optiek dat jullie in het verleden naar aanleiding van de zogenaamde feiten werkelijk nooit enige hulp bij de autoriteiten hebben gezocht, mag deze timing

zodoende eigenaardig heten. Dit plaatst enige twijfels bij jullie werkelijke motivatie en intentie om nationale bescherming te zoeken, hetgeen dan weer negatief reflecteert op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat de rest van uw familieleden zich tot op heden nog steeds in Colombia bevinden en dat uw moeder, de werkelijke eigenares van de finca en de enige persoon die de finca uit het programma Restitucion de Tierras zou kunnen laten schrappen, nog steeds woonachtig is in de omgeving rond Cúcuta (CGVS, p. 8-9, p. 19). Met uw familie gaat alles niettemin goed zoals gebruikelijk. Sinds uw vertrek uit het land zouden uw familieleden nooit meer met de Farc te maken hebben gekregen, nooit zouden jullie belagers nog enige stappen hebben ondernomen om uw familie ertoe aan te zetten om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen (CGVS, p. 25). Dat de hele situatie sinds het moment van uw vertrek plotsklaps volstrekt genormaliseerd zou zijn en alles sedertdien rustig zou zijn gebleven, lokt evenwel enige verbazing uit. Zoals hierboven reeds mocht blijken, zou aan de vermeende eisen van de Farc immers nog steeds niet voldaan zijn en blijft de finca in Tibu opgenomen in het programma Restitucion de Tierras. Uw familie blijft met andere woorden tot op heden weigeren om de Farc te gehoorzamen, waardoor het merkwaardig oogt dat de groepering zich inmiddels al meer dan anderhalf jaar volledig koest zou houden. Dat dissidenten van de Farc voor deze finca wel zo ver zouden gaan om u en uw echtgenoot op gewelddadige wijze aan te pakken en vast te houden, meermaals bedreigingen te uiten, een persoon naar uw omgeving te sturen en zowaar uw broer om het leven te brengen, maar dan van zodra u Colombia hebt verlaten werkelijk alle moeite zouden hebben laten varen terwijl hun vermeende doel in wezen allerm minst bewerkstelligt zou zijn en uw familie hen zou blijven tegenwerken, komt niet meteen als aannemelijk naar voren. Eveneens doet het enigszins vreemd aan dat de Farc zich in een dergelijke situatie zo zeer op u en uw gezin zou focussen. Zoals reeds aangehaald, het is immers uw moeder die de eindverantwoordelijkheid voor de finca draagt, het is enkel uw moeder die in staat is om het programma Restitucion de Tierras te laten varen en het is zij die zo op de rem zou staan om de finca hieruit te laten verwijderen. Nergens uit uw verklaringen mag echter blijken dat uw moeder ooit door de Farc zou zijn benaderd of gevisieerd. Bijgevolg mag het enige verbazing heten dat u zo te lijden zou hebben gehad onder de Farc, hoewel u als persoon in wezen weinig voor de Farc zou hebben kunnen betekenen om hun vermeende wensen tot uitvoering te brengen, terwijl uw moeder zowaar nooit een concreet doelwit zou hebben gevormd. Er dient met andere woorden te worden besloten dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in Colombia zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenoot doorheen jullie opeenvolgende verklaringen niet geheel consistent blijken te zijn. Zo geeft u voor het gegeven dat u en uw gezin steeds in dezelfde woning op hetzelfde adres bleven wonen als uitleg dat dit nu eenmaal de afspraak was zoals vastgelegd in jullie huurcontract en dat het verbreken van deze afspraak een schadevergoeding zou betekenen (CGVS, p. 25; zie supra). Wanneer aan uw echtgenoot echter dezelfde vraag wordt gesteld, geeft hij echter te kennen dat jullie op dezelfde plek bleven wonen omdat jullie daar zouden hebben kunnen rekenen op een vorm van beveiliging en bewaking (CGVS echtgenoot, p. 16). Het oogt opmerkelijk dat jullie verklaringen hieromtrent niet geheel overeenstemmen, te meer daar omtrent bepalende zaken zoals beveiliging en bewaking in het kader van zogenaamd levensgevaar wel degelijk consistente beweringen kunnen worden verwacht. Het mag aldus vreemd heten dat een dergelijke uitleg bij u doorheen uw verklaringen geheel niet naar voren komt, hetgeen enige afbreuk doet aan jullie algehele geloofwaardigheid.

Evenzeer eigenaardig is het gegeven dat u en uw echtgenoot niet eenduidig blijken te zijn omtrent jullie standpunten aangaande de finca en het programma Restitucion de Tierras. Uw echtgenoot stelt immers dat hij het zeer belangrijk vindt dat de finca nog steeds in het desbetreffende programma opgenomen blijft en dat alle vermeende gebeurtenissen deze opvatting voor hem niet zouden hebben doen veranderen (CGVS echtgenoot, p. 14-15). Hij dicht u eenzelfde mening toe en geeft te kennen dat ook u nog steeds voorstander zou zijn van het programma Restitucion de Tierras en dat het ook nog steeds uw wens zou zijn dat de finca hierbij geregistreerd blijft. U brengt daarentegen naar voren dat u vindt dat de finca uit het programma geschrapt zou moeten worden (CGVS, p. 20). Meer nog, u verklaart dat u reeds sinds de vermeende gebeurtenissen op 2 november 2020 van mening zou zijn geweest dat de finca uit het programma moet worden gehaald. Wanneer uw partner met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, kan hij slechts aanbrengen dat u dan wel gelijk zult hebben (CGVS echtgenoot, p. 15-16). Dit vormt niet bepaald een dienstige verschoning voor een dermate fundamentele incoherentie. Het mag ten zeerste verbazen dat u en uw echtgenoot wat betreft een zodanig essentieel aspect in jullie asielrelaas uiteenlopende verklaringen afleggen. Indien de zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals jullie beweren en jullie werkelijk zodanig ernstige feiten zouden

hebben meegemaakt omwille van deze finca, dan overtuigt het niet dat jullie met betrekking tot jullie eigen opvattingen en opinies omtrent de positie van deze finca in het programma Restitucion de Tierras geen gelijklopende verklaringen afleggen. Uiteindelijk, zoals ook aan uw man gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, zou het al dan niet verwijderen van de finca uit het programma immers de kern van de zaak betekenen en zou dit de wortel van de zogenaamde problemen vormen, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit in de door jullie beschreven context onderling zou zijn besproken en dat jullie van elkaar zouden weten wat jullie standpunten zijn. Uw partner geraakt echter niet verder dan hierop te repliceren dat jullie enkel weg zouden hebben gewild uit Colombia, hetgeen bezwaarlijk als verschoning kan worden beschouwd (CGVS echtgenoot, p. 16). Het gegeven dat de verklaringen van u en uw echtgenoot bovenop het alreeds beduidend onaannemelijk karakter ervan tevens niet geheel coherent blijken te zijn omtrent fundamentele elementen in jullie asielrelaas, maakt dat er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof te hechten aan het door u aangebrachte asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u en uw partner neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart, alsook de paspoorten en identiteitskaarten van uw echtgenoot en dochter neer, dient te worden gesteld dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit worden betwist. Met betrekking tot het certificaat aangaande de registratie van de finca als onroerend goed, dient te worden opgemerkt dat dit document slechts een dergelijke registratie weergeeft, niets meer en niets minder. De klacht die u en uw echtgenoot hebben neergelegd is daarbij geenszins in staat om de bovengenoemde vermeende problemen aannemelijk te maken. De inhoud van deze aangifte kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Evenmin kunnen de screenshots van een correspondentie met het online kanaal van het programma Restitucion de Tierras uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen onderbouwen. Het gaat immers slechts om screenshots van berichten, waardoor dergelijke beelden onderhavig kunnen zijn geweest aan manipulatie. Hoe dan ook, het loutere gegeven dat de finca van uw gezin in desbetreffend programma werd opgenomen, leidt niet per definitie tot een nood aan internationale bescherming wat u en uw echtgenoot betreft. Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot de algemene informatie rond het programma Restitucion de Tierras die u hebt bijgevoegd. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen uiteindelijk niet wordt betwist. Op zich stelt het CGVS het gegeven dat u in 2006 het slachtoffer werd van ontheemding niet in vraag. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld, uw verklaringen aangaande de zogenaamde problemen die zich vanaf 2020 zouden hebben voorgedaan, kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd (zie supra). Wat betreft de verscheidene nieuwsartikels, screenshots van nieuwsvideo's en de twee nieuwsvideo's die u aanbracht, dient te worden opgemerkt dat deze slechts een algemene situatie beschrijven en toelichten die u niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u en uw gezinsleden betreft. Als laatste kan worden toegevoegd dat de kopie van de doorverwijzing naar gezondheidszorg voor een zekere Mercedes Rivero Santafe, het betreft in wezen een niet duidelijk leesbaar document, niet als relevant wordt beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het lijkt immers te gaan om een document waarin u niet

persoonlijk wordt vermeld en niet persoonlijk in betrokken bent, alsook lijkt de kopie op het eerste zicht tevens geen verband te houden met het door u voorgewende asielrelaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u en uw echtgenoot aan het CGVS overmaakten op 22 juni 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Jullie opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift een schending aan van "het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikel 34 van de EU Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013; de artikelen 48/3, 48/4, 48 /5, 48 /6, 48 /7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; het artikel 3 EVRM".

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u en uw echtgenoot vrezen te zullen worden gedood door de Farc, nadat jullie door leden van Frente 33 zouden zijn gevisieerd, bedreigd en aangevallen omwille van een landelijke finca in het bezit van uw familie (CGVS, p. 25; CGVS echtgenoot, p. 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene onaannemelijkheden en eigenaardigheden, alsook kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt in de opeenvolgende verklaringen die u en uw echtgenoot hebben aangebracht, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient te worden gesteld dat de door u geschetste gang van zaken niet als aannemelijk kan worden beschouwd. Zo doet het alreeds van in den beginne de wenkbrauwen fronsen dat u zowaar uit het niets meteen naar de finca van uw familie in de landelijke regio rond Tibu zou zijn afgezakt louter en alleen op basis van een enkel telefoontje van uw halfbroer, terwijl u al bijna vijftien jaar niet meer in deze finca en de omgeving errond zou zijn geweest (CGVS, p. 11, p. 17). Dat u en uw echtgenoot zich, rekening houdend met uw verleden van ontheemding en de veiligheidscontext en de aanwezigheid van gewapende groeperingen in de rurale grensstreken met Venezuela – waarbij het hoe dan ook op geen enkele manier kan overtuigen dat u en uw echtgenoot hiervan niet op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS, p. 14; CGVS echtgenoot, p. 12-13) –, vervolgens als het ware halsoverkop meteen naar de finca zouden hebben begeven op basis van een enkel telefoontje vanwege uw broer, is niet bepaald overtuigend te noemen. Jullie zogenaamde reactie om meteen ter plekke te gaan met enkel de wetenschap dat er onbekenden deze finca, die u al sinds 2006 niet meer zou hebben gezien, aan het kraken zouden zijn is enigszins verbazingwekkend te noemen. Dat u en uw partner dit bovendien zonder ook maar enig concreet plan zouden hebben ondernomen, oogt tamelijk onaannemelijk (CGVS, p. 18-19). U verklaart daarbij dat jullie in wezen zelfs geen idee zouden hebben gehad wat jullie dan net met jullie afreis zouden hebben willen bewerkstelligen, evenmin troffen jullie enige voorzorgsmaatregelen voor jullie veiligheid. Uw verklaringen weten moeilijk te overtuigen. Ondanks het zogenaamde gegeven dat u toen op dat moment nog niet zou hebben geweten dat deze vermeende krakers gewapende guerrillero's zouden zijn geweest, zouden jullie wel op de hoogte zijn geweest van het feit dat de finca zou zijn gekraakt door onbekenden, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat u nooit enig vermoeden van een bepaald risico zou hebben kunnen gekoesterd. Het zogenaamde gegeven dat u en uw echtgenoot in een dergelijke situatie zonder ook maar enige verder overweging onmiddellijk onder jullie tweeën deze finca zouden hebben bezocht, is twijfelachtig te noemen. Het feit dat u daarbij eigenlijk niet eens kan uitleggen met welke reden jullie zo in allerijl dergelijk risico zouden hebben genomen en niet verder kan duiden wat jullie tot een zulke verregaande beslissing zou hebben gebracht, is niets minder dan opvallend te noemen en plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Daarbij oogt het eigenaardig dat jullie zich in die situatie niet eerst zouden hebben gewend tot het programma Restitucion de Tierras (CGVS, p. 19). Het doel van dit programma was immers het bieden van bescherming in dergelijke situaties, indien er zich indringers zouden voordoen dan konden jullie rekenen op het ministerie van defensie om de eigendom te vrijwaren (CGVS, p. 15). Dat jullie deze optie klaarblijkelijk zelfs niet zouden hebben overwogen nu er een situatie als deze zou hebben voorgedaan en jullie dus de profijten van het programma zouden hebben kunnen aanwenden, en jullie in tegenstelling tot deze aanpak meteen vol voor eigen risico zouden zijn gegaan, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt met andere woorden alreeds danig onder druk te staan.

De vaststelling dat de finca in Tibu waarvan sprake tot op heden in wezen nog steeds zonder verandering is opgenomen in het programma Restitucion de Tierras, ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u aangebrachte asielrelaas daarenboven op fundamentele wijze (CGVS, p. 15). Indien alle vermeende gebeurtenissen en zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan zoals u ze naar voren brengt, dan overtuigt het op geen enkele manier dat de finca nog steeds deel zou uitmaken van het desbetreffende programma, dat in wezen geheel vrijblijvend is en waaruit men zich op eenvoudige wijze makkelijk weer kan terugtrekken (CGVS, p. 16, p. 19). Dat er zelfs niet eens zou zijn overwogen om het programma Restitucion de Tierras te laten varen, hoewel u en uw echtgenoot door de Farc zouden zijn vastgehouden en mishandeld, u in uw thuisstad zou zijn bedreigd, uw broer zou zijn vermoord – dit betreft hoe het ook zij in wezen een blote bewering die u niet op objectieve manier weet te staven (CGVS, p. 22) – en jullie vervolgens opnieuw met de dood zouden zijn bedreigd, mag ten zeerste verbazing heten. Indien uw asielrelaas zich werkelijk zou hebben ontplooid op de wijze waarop u het naar

voren brengt, dan kan het moeilijk overtuigen dat de afweging om tegemoet te komen aan de eisen van de Farc voorwaar nooit zou zijn gemaakt. Evenmin aannemelijk is het zogenaamde gegeven dat u nooit meer pogingen zou hebben ondernomen om uw opvatting hieromtrent verder door te zetten bij uw familie. U stelt immers dat u wel degelijk zou hebben willen gehoorzamen aan uw vermeende belagers en dat u er klaar voor zou zijn geweest om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te laten verwijderen (CGVS, p. 20). Dat u gezien de ernst van de vermeende situatie en als in se een van de grootste zogenaamde slachtoffers ervan vervolgens niet meer moeite zou hebben ondernomen om uw familie en dan voornamelijk uw moeder ervan te overtuigen om desbetreffend programma op te geven en op die manier uw veiligheid en die van uw familieleden te waarborgen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. In wezen dient te worden vastgesteld dat u amper stappen zou hebben ondernomen. Dat de onderlinge relatie tussen u en uw moeder niet meteen hartelijk is te noemen en er al langere tijd enige afstand tussen jullie wordt bewaard, vormt hiervoor onvoldoende een dienstige uitleg indien u en uw gezinsleden werkelijk in gevaar zouden zijn geweest. Uw zogenaamde houding en bij uitbreiding de zogenaamde houding van uw familieleden, met name om zodanig te blijven vasthouden aan de het programma Restitucion de Tierras en de finca, stemmen niet meteen overeen met de door u voorgespiegelde problemen en vrees.

Doorheen het geheel aan uw verklaringen laat u derhalve uitschijnen dat de finca in Tibu werkelijk van zeer grote (emotionele) waarde zou zijn voor uw familieleden en dan vooral voor uw moeder, hetgeen haar ervan zou weerhouden om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te laten schrappen en hetgeen in wezen de grote reden zou vormen om ondanks alle zogenaamde ernstige problemen met de Farc en het vermeende gevaar voor jullie leven de eisen van de Farc tegemoet te komen. Echter komen ook hieromtrent enkele opmerkelijke elementen naar voren die doen twifelen aan deze beweringen, hetgeen de vaststellingen in bovenstaande paragraaf nog meer in de verf zet. U geeft immers te kennen dat het in wezen altijd de bedoeling zou zijn geweest om de finca terug te krijgen en weer op te nemen (CGVS, p. 16). Doch mag uit uw verklaringen tevens blijken dat uw familie in wezen nooit echt beroep heeft gedaan op het overheidsprogramma dat het zo hoog in het vaandel zou dragen, nooit zijn er in al die jaren na de ontheemding concrete pogingen ondernomen om de finca terug werkelijk in handen te krijgen (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 14). Ook nadat de vredesakkoorden werden gesloten en u en uw familieleden in de veronderstelling waren dat deze effectief en doeltreffend zouden zijn, werd er langs jullie kant niets op touw gezet om terug te keren naar Tibu en naar de finca (CGVS, p. 14, p. 17). Deze periode bood in wezen tot dan toe de beste kans om jullie verlangen naar de finca te vervullen. Dat er dan ook werkelijk niets in die richting werd ondernomen, is minstens opmerkelijk te noemen en vormt een wezenlijke tegenindicatie voor de zogenaamde passie en verknochtheid die u met de finca associeert en aanduidt als grootste argument voor het zogenaamd blijven volharden tegen de Farc. Eveneens eigenaardig is het feit dat u in wezen niet weet hoe het de finca in de periode tussen 2006 en 2020 net zou zijn vergaan en dat ook de rest van uw familie werkelijk geen idee had van de toenmalige stand van zaken wat betreft de eigendom, alsook niet bepaald moeite ondernam om meer te weten te komen (CGVS, p. 16, p. 17). Indien deze finca werkelijk een zodanig groot belang zou hebben gehad voor u en uw familie, dan mag het toch enige verbazing heten dat jullie meer dan een decennium lang nooit vinger aan de pols hielden en eigenlijk eerder een complete desinteresse hierin tentoonstelden. Bovengenoemde zaken lijken dan toch eerder aan te tonen dat u de waarde en betekenis van deze finca als tamelijk overschat naar voren brengt. Vanuit deze optiek doet het des te meer bevreemdend aan dat uw familie zou halsstarrig zou blijven weigeren om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen, terwijl jullie zodanig door de Farc zouden worden geviseerd.

(...)

Daarbij dringt de vaststelling zich op dat indien uw belagers, de dissidenten van de Farc, werkelijk u en uw gezin zouden hebben willen treffen, de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. Zoals hierboven reeds aangeraakt, het nemen van enige voorzorgsmaatregelen zou u volstrekt vreemd hebben gebleken. U stelt dan wel dat u zichzelf na de dood van uw broer zou hebben verborgen en dat u zich in uw woning zou hebben opgesloten, de observatie blijft dat u en uw gezin steeds in dezelfde woning op hetzelfde adres zijn gebleven tot jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 5, p. 7, p. 23). Daarbij bleef uw echtgenoot gedurende al deze maanden gewoon aan het werk (CGVS echtgenoot, p. 5-6). Juan Carlos voerde zijn job uit tot enkele dagen voor jullie afreis naar België en deze job bracht hem op verscheidene plaatsen in de regio. Uw man zou met andere woorden een makkelijk doelwit hebben gevormd en jullie woonplaats zou aldus makkelijk getraceerd kunnen geweest zijn. Ook na de vermeende benadering op 30 juli 2021 zou u na het oppikken van uw dochter eenvoudigweg huiswaarts zijn gekeerd en zou uw vaste verblijfslocatie zodus makkelijk door uw belagers zijn kunnen achterhaald (CGVS, p. 22). Na de laatste zogenaamde bedreiging op 7 januari 2022, waarbij nu

duidelijk zou zijn gezegd dat u en uw echtgenoot om het leven zouden worden gebracht indien uw familie niet zou luisteren, zouden jullie echter nooit meer iets van jullie vermeende vervolgers hebben vernomen, ondanks het zogenaamde gegeven dat aan de vermeende eisen van de Farc nog steeds niet zou zijn voldaan (CGVS, p. 23). Dat daargelaten mag het toch enigszins opvallend worden genoemd dat jullie in dergelijke zogenaamde omstandigheden, waarbij jullie dus zouden hebben geweten dat de Farc in haar wensen alsnog zou worden ontzegd en jullie daardoor als volgende zouden worden gedood, eenvoudigweg op hetzelfde adres zouden zijn blijven wonen tot jullie vertrek uit het land. Uw uitleg, namelijk dat de vliegtuigtickets te duur zouden zijn geweest om eerder Colombia te verlaten en dat jullie nu eenmaal gebonden zouden zijn geweest aan een huurcontract voor desbetreffende woning, kan daarbij niet geheel overtuigen (CGVS, p. 24, p. 25). Indien jullie levens werkelijk in gevaar zouden zijn geweest en jullie werkelijk een aanzienlijk risico zouden hebben gelopen om door de Farc te worden gedood, komt het als bijzonder onaannemelijk naar voren dat jullie geen andere oplossing voor jullie veiligheid en die van jullie dochter zouden hebben gezocht.

Eveneens opmerkelijk en nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas is de vaststelling dat u in de nasleep van de laatste vermeende telefonische bedreiging samen met uw dochter een trip naar Bogotá hebt ondernomen en nadien eenvoudigweg bent teruggekeerd naar uw woning in Cúcuta (CGVS, p. 24; CGVS echtgenoot, p. 11). U reisde samen met uw dochter naar de hoofdstad en verbleef er gedurende een korte periode omdat jullie daar sneller aan een paspoort geraakten, om nadien terug te keren naar Cúcuta. Dat u samen met uw dochter zou terugkeren naar de plek waar u zogenaamd vervolging zou dienen te vrezen en u zich terug zou vestigen in een omgeving in dewelke uw belagers u reeds zouden hebben weten te benaderen en bedreigen, kan op geen enkele manier overtuigen. Indien uw leven en dat van uw gezinsleden werkelijk in gevaar zou zijn, kan het op geen enkele manier als aannemelijk worden geacht dat u dan een ietwat veiligere omgeving, waar u tijdelijk zou hebben kunnen verblijven tot uw vertrek uit het land, zou achterlaten om terug te keren naar de plaats van uw zogenaamde problemen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, brengt u naar voren dat u diende terug te keren om samen met uw partner klacht neer te leggen bij de Colombiaanse gerechtsinstanties (CGVS, p. 24). Deze uitleg kan bezwaarlijk als verschonend worden aanvaard indien, zoals reeds benadrukt, u voor uw leven zou hebben dienen te vrezen. Ook in Bogotá zou u zich immers tot de politie of La Fiscalia hebben kunnen wenden en aangifte hebben kunnen indienen. Volledigheidshalve kan wat betreft jullie aangifte nog worden opgemerkt dat ook in deze eigenaardigheden naar voren komen. Het doet immers enigszins de wenkbrauwen fronsen dat jullie zich pas zoveel tijd na de aanvang van jullie zogenaamde problemen voor het eerst tot de Colombiaanse overheid hebben gewend. Dit verbaast des te meer, daar jullie op het moment van deze klacht eigenlijk al hadden besloten om het land te verlaten en alles al in gereedheid hadden gebracht voor jullie definitief vertrek. Vanuit de optiek dat jullie in het verleden naar aanleiding van de zogenaamde feiten werkelijk nooit enige hulp bij de autoriteiten hebben gezocht, mag deze timing zodoende eigenaardig heten. Dit plaatst enige twijfels bij jullie werkelijke motivatie en intentie om nationale bescherming te zoeken, hetgeen dan weer negatief reflecteert op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat de rest van uw familieleden zich tot op heden nog steeds in Colombia bevinden en dat uw moeder, de werkelijke eigenares van de finca en de enige persoon die de finca uit het programma Restitucion de Tierras zou kunnen laten schrappen, nog steeds woonachtig is in de omgeving rond Cúcuta (CGVS, p. 8-9, p. 19). Met uw familie gaat alles niettemin goed zoals gebruikelijk. Sinds uw vertrek uit het land zouden uw familieleden nooit meer met de Farc te maken hebben gekregen, nooit zouden jullie belagers nog enige stappen hebben ondernomen om uw familie ertoe aan te zetten om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen (CGVS, p. 25). Dat de hele situatie sinds het moment van uw vertrek plotsklaps volstrekt genormaliseerd zou zijn en alles sedertdien rustig zou zijn gebleven, lokt evenwel enige verbazing uit. Zoals hierboven reeds mocht blijken, zou aan de vermeende eisen van de Farc immers nog steeds niet voldaan zijn en blijft de finca in Tibu opgenomen in het programma Restitucion de Tierras. Uw familie blijft met andere woorden tot op heden weigeren om de Farc te gehoorzamen, waardoor het merkwaardig oogt dat de groepering zich inmiddels al meer dan anderhalf jaar volledig koest zou houden. Dat dissidenten van de Farc voor deze finca wel zo ver zouden gaan om u en uw echtgenoot op gewelddadige wijze aan te pakken en vast te houden, meermaals bedreigingen te uiten, een persoon naar uw omgeving te sturen en zowaar uw broer om het leven te brengen, maar dan van zodra u Colombia hebt verlaten werkelijk alle moeite zouden hebben laten varen terwijl hun vermeende doel in wezen allerm minst bewerkstelligt zou zijn en uw familie hen zou blijven tegenwerken, komt niet meteen als aannemelijk naar voren. Eveneens doet het enigszins vreemd aan dat de Farc zich in een dergelijke situatie zo zeer op u en uw gezin zou focussen. Zoals reeds aangehaald, het is immers uw moeder die de eindverantwoordelijkheid voor de finca draagt, het is enkel uw moeder die in staat is om het programma Restitucion de Tierras te laten varen en het is zij die zo op

de rem zou staan om de finca hieruit te laten verwijderen. Nergens uit uw verklaringen mag echter blijken dat uw moeder ooit door de Farc zou zijn benaderd of geïdendeerd. Bijgevolg mag het enige verbazing heten dat u zo te lijden zou hebben gehad onder de Farc, hoewel u als persoon in wezen weinig voor de Farc zou hebben kunnen betekenen om hun vermeende wensen tot uitvoering te brengen, terwijl uw moeder zowaar nooit een concreet doelwit zou hebben gevormd. Er dient met andere woorden te worden besloten dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in Colombia zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenoot doorheen jullie opeenvolgende verklaringen niet geheel consistent blijken te zijn. Zo geeft u voor het gegeven dat u en uw gezin steeds in dezelfde woning op hetzelfde adres bleven wonen als uitleg dat dit nu eenmaal de afspraak was zoals vastgelegd in jullie huurcontract en dat het verbreken van deze afspraak een schadevergoeding zou betekenen (CGVS, p. 25; zie supra). Wanneer aan uw echtgenoot echter dezelfde vraag wordt gesteld, geeft hij echter te kennen dat jullie op dezelfde plek bleven wonen omdat jullie daar zouden hebben kunnen rekenen op een vorm van beveiliging en bewaking (CGVS echtgenoot, p. 16). Het oogt opmerkelijk dat jullie verklaringen hieromtrent niet geheel overeenstemmen, te meer daar omtrent bepalende zaken zoals beveiliging en bewaking in het kader van zogenaamd levensgevaar wel degelijk consistente beweringen kunnen worden verwacht. Het mag aldus vreemd heten dat een dergelijke uitleg bij u doorheen uw verklaringen geheel niet naar voren komt, hetgeen enige afbreuk doet aan jullie algehele geloofwaardigheid.

Evenzeer eigenaardig is het gegeven dat u en uw echtgenoot niet eenduidig blijken te zijn omtrent jullie standpunten aangaande de finca en het programma Restitucion de Tierras. Uw echtgenoot stelt immers dat hij het zeer belangrijk vindt dat de finca nog steeds in het desbetreffende programma opgenomen blijft en dat alle vermeende gebeurtenissen deze opvatting voor hem niet zouden hebben doen veranderen (CGVS echtgenoot, p. 14-15). Hij dicht u eenzelfde mening toe en geeft te kennen dat ook u nog steeds voorstander zou zijn van het programma Restitucion de Tierras en dat het ook nog steeds uw wens zou zijn dat de finca hierbij geregistreerd blijft. U brengt daarentegen naar voren dat u vindt dat de finca uit het programma geschrapt zou moeten worden (CGVS, p. 20). Meer nog, u verklaart dat u reeds sinds de vermeende gebeurtenissen op 2 november 2020 van mening zou zijn geweest dat de finca uit het programma moet worden gehaald. Wanneer uw partner met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, kan hij slechts aanbrengen dat u dan wel gelijk zult hebben (CGVS echtgenoot, p. 15-16). Dit vormt niet bepaald een dienstige verschoning voor een dermate fundamentele incoherentie. Het mag ten zeerste verbazen dat u en uw echtgenoot wat betreft een zodanig essentieel aspect in jullie asielrelaas uiteenlopende verklaringen afleggen. Indien de zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals jullie beweren en jullie werkelijk zodanig ernstige feiten zouden hebben meegemaakt omwille van deze finca, dan overtuigt het niet dat jullie met betrekking tot jullie eigen opvattingen en opinies omtrent de positie van deze finca in het programma Restitucion de Tierras geen gelijklopende verklaringen afleggen. Uiteindelijk, zoals ook aan uw man gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, zou het al dan niet verwijderen van de finca uit het programma immers de kern van de zaak betekenen en zou dit de wortel van de zogenaamde problemen vormen, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit in de door jullie beschreven context onderling zou zijn besproken en dat jullie van elkaar zouden weten wat jullie standpunten zijn. Uw partner geraakt echter niet verder dan hierop te repliceren dat jullie enkel weg zouden hebben gewild uit Colombia, hetgeen bezwaarlijk als verschoning kan worden beschouwd (CGVS echtgenoot, p. 16). Het gegeven dat de verklaringen van u en uw echtgenoot bovenop het alreeds beduidend onaannemelijk karakter ervan tevens niet geheel coherent blijken te zijn omtrent fundamentele elementen in jullie asielrelaas, maakt dat er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof te hechten aan het door u aangebrachte asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien

bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u en uw partner neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart, alsook de paspoorten en identiteitskaarten van uw echtgenoot en dochter neer, dient te worden gesteld dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit worden betwist. Met betrekking tot het certificaat aangaande de registratie van de finca als onroerend goed, dient te worden opgemerkt dat dit document slechts een dergelijke registratie weergeeft, niets meer en niets minder. De klacht die u en uw echtgenoot hebben neergelegd is daarbij geenszins in staat om de bovengenoemde vermeende problemen aannemelijk te maken. De inhoud van deze aangifte kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenuen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Evenmin kunnen de screenshots van een correspondentie met het online kanaal van het programma Restitucion de Tierras uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen onderbouwen. Het gaat immers slechts om screenshots van berichten, waardoor dergelijke beelden onderhavig kunnen zijn geweest aan manipulatie. Hoe dan ook, het loutere gegeven dat de finca van uw gezin in desbetreffend programma werd opgenomen, leidt niet per definitie tot een nood aan internationale bescherming wat u en uw echtgenoot betreft. Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot de algemene informatie rond het programma Restitucion de Tierras die u hebt bijgevoegd. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen uiteindelijk niet wordt betwist. Op zich stelt het CGVS het gegeven dat u in 2006 het slachtoffer werd van ontheemding niet in vraag. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld, uw verklaringen aangaande de zogenaamde problemen die zich vanaf 2020 zouden hebben voorgedaan, kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd (zie supra). Wat betreft de verscheidene nieuwsartikels, screenshots van nieuwsvideo's en de twee nieuwsvideo's die u aanbracht, dient te worden opgemerkt dat deze slechts een algemene situatie beschrijven en toelichten die u niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u en uw gezinsleden betreft. Als laatste kan worden toegevoegd dat de kopie van de doorverwijzing naar gezondheidszorg voor een zekere Mercedes Rivero Santafe, het betreft in wezen een niet duidelijk leesbaar document, niet als relevant wordt beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het lijkt immers te gaan om een document waarin u niet persoonlijk wordt vermeld en niet persoonlijk in betrokken bent, alsook lijkt de kopie op het eerste zicht tevens geen verband te houden met het door u voorgewende asielaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u en uw echtgenoot aan het CGVS overmaakten op 22 juni 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Jullie opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift vooreerst tot het stellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen echte tegenstrijdigheden zijn en dat deze de kern van het asielaas niet raken, zonder evenwel de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen.

Waar verzoekers er wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent de redenen waarom zij in hun zelfde woning bleven wonen nadat zij werden vrijgelaten door de FARC aanvoeren dat dit geen echte tegenstrijdigheid is, omdat hun verklaringen conform de realiteit zijn aangezien er enerzijds een schadevergoeding moet worden betaald bij het vroegtijdig beëindigen van de huurovereenkomst en anderzijds dat er sprake was van een zekere beveiliging van het gebouw waarin hun huurwoning was gevestigd omdat er een

veiligheidsonderneming in hetzelfde gebouw gevestigd was, trachten verzoekers hun verklaringen eensluidend te laten overkomen, doch overtuigen geheel niet.

De Raad stelt vast dat verzoekster expliciet de vraag werd gesteld naar de redenen waarom zij en verzoeker steeds op hetzelfde adres zijn blijven wonen en niet tijdelijk een veilige verblijfplaats hebben gezocht. Redelijkerwijs kon van verzoekster worden verwacht dat zij op dat ogenblik de genomen veiligheidsmaatregelen zou opnoemen, die haar ervan weerhielden om haar en haar gezin op een andere plaats in veiligheid te brengen. Verzoekster geeft bij een dergelijke expliciete vraag naar de veiligheid van de woning louter op dat de huurovereenkomst een looptijd heeft van een jaar en er anders schadevergoeding moest worden betaald en stelt expliciet dat ze daarom in hun woning zijn gebleven (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 25).

Voor zover in het verzoekschrift wordt gesuggereerd dat verzoekster de veiligheidsmaatregelen en bewaking niet meer vermeldde bij het beantwoorden van deze vraag, omdat zij dit reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had vermeld, kan zij dan ook niet overtuigen. Te meer uit haar eerdere verklaringen wanneer specifiek werd gevraagd naar de veiligheidsmaatregelen die zij zouden hebben genomen, verzoekster uitdrukkelijk stelde dat zij geen veiligheidsmaatregelen hadden genomen, maar haar dochter naar school brachten in een taxi, dat zij zich verschole in hun huis en amper nog buiten kwamen, dat zij geen sociaal leven meer hadden en er bewaking in de wijk was, omdat er vlakbij een bewakershuisje met bewakers was (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 20). Dit blijkt dan weer in tegenstrijd te zijn met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker gaf immers op de vraag waarom zij al die tijd op hetzelfde adres zijn blijven wonen aan dat er een veiligheidsmaatschappij aanwezig was, dat er camera's stonden en dat zij zelfs betaalden voor bewaking (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 16). Verzoekster maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding van betaalde bewaking, zij gaf evenmin aan dat er een veiligheidsmaatschappij in hun gebouw aanwezig was, noch dat er camera's hingen. Het enige dat verzoekster vermeldde was de aanwezigheid van een bewaking in de wijk omdat er vlakbij een bewakershuisje met bewakers was. Het in het verzoekschrift gegeven betoog kan dan ook de tegenstrijdige verklaringen niet verschonen, noch verklaren.

Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent het standpunt over het al dan niet handhaven van de inschrijving van de finca in het overheidsprogramma Restitucion de Tierras, geeft verzoekster aan dat er wordt voorbijgegaan aan het gegeven dat het gaat om haar standpunt dat dateert van nadat de vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan en toen zij nog in Colombia verbleef en niet om haar standpunt nu ze in veiligheid is in België. Ook hiermee overtuigen verzoekers niet. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij het zeer belangrijk vindt dat de finca nog steeds in het desbetreffende programma opgenomen blijft en dat alle vermeende gebeurtenissen deze opvatting voor hem niet hebben doen veranderen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14-15). Hierbij verklaarde verzoeker ook dat ook verzoekster deze mening was toegedaan en geeft hij te kennen dat ook verzoekster "nooit" wilde dat de finca uit het programma Restitucion de Tierras zou worden gehaald (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14-15).

Waar verzoekster thans tracht te laten uitschijnen dat zij van standpunt is veranderd nu zij veilig in België is, gaat ze voorbij aan de daadwerkelijke tegenstrijdigheid met name het gegeven dat zij zelf heeft aangegeven dat zij sinds de vermeende gebeurtenissen op 2 november 2020 van mening was dat de finca uit het programma moest worden gehaald (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 20). Wat het standpunt van verzoekster op dit moment ook is of geworden is, en of dit al dan niet gewijzigd zou zijn, dit werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen en tegenstrijdigheid. Voor zover ter verschoning wordt aangevoerd dat verzoeker niet bij de discussies met verzoeksters familie aanwezig was en hij aldus niet alle details kent, overtuigen verzoekers evenmin. Indien de zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals zij beweren en zij werkelijk zodanig ernstige feiten zouden hebben meegemaakt omwille van deze finca, dan overtuigt het niet dat zij met betrekking tot eigen opvattingen en opinies omtrent de positie van deze finca in het programma Restitucion de Tierras geen gelijklopende verklaringen afleggen. Het al dan niet verwijderen van de finca uit het programma betreft immers de kern van de zaak en vormt de kern van de zogenaamde problemen waarvoor zij thans internationale bescherming zoeken, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit in de door hen beschreven context onderling zeker en in detail zou zijn besproken en dat zij van elkaar zouden weten wat hun standpunten zijn en waren.

De tegenstrijdigheden hebben *in casu* betrekking op de concrete vluchtmotieven en de reden waarvoor verzoekers menen internationale bescherming nodig te hebben en zijn dan ook terdege van belang voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. De Raad gaat na of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat betreft de vaststellingen rond de beslissing om polshoogte te gaan nemen op de finca na het telefoontje van verzoeksters halfbroer, geven verzoekers in het verzoekschrift te kennen dat verzoeksters halfbroer hen had opgebeld en meedeelde *“dat hij van buurtbewoners had vernomen dat er personen waren die de finca zouden verzetten, maar dat er hem niet was gezegd dat het gewapende mensen waren, integendeel er werd hem gezegd (en dat is ook de info die hij doorgaf aan verzoekster) dat het niet gewapende burgers waren”*. Dit zijn *post factum* verklaringen en enige nuance is daarom geboden. Uit verzoeksters verklaringen blijkt namelijk dat haar halfbroer haar zou hebben verteld dat *“enkele mensen de boerderij waren binnengedrongen en aan het kraken waren”* (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11) en *“hij zei gewoon mensen, hij zei niet gewapende mensen, niet guerrillero's. hij zei gewoon mensen. Daarom besloten we om erheen te gaan”* (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 17). Ook verzoeker gaf in zijn verklaringen dat verzoeksters halfbroer had gezegd dat er *“mensen”* die finca aan het kraken waren (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 17). Zelfs op de Dienst Vreemdelingenzaken spraken zowel verzoeker als verzoekster louter over het gegeven dat er *“mensen”* de finca aan het innemen waren (DVZ Vragenlijsten, vraag 3.5).

Waar verzoekers thans voorhouden dat verzoeksters halfbroer aan haar zou hebben gezegd dat het om niet gewapende burgers zou hebben gegaan, blijkt dit niet met zoveel worden uit verzoeksters verklaringen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar halfbroer geen verdere specificering heeft gemaakt, maar louter aangaf dat het om mensen zou gaan die de finca zouden hebben gekraakt. Dit wil daarom niet zeggen dat deze mensen *ipso facto* niet gewapend zijn en dit werd ook niet op dergelijke wijze door verzoekster verklaard. Op het ogenblik dat verzoekers beslisten om naar de finca te vertrekken waren zij eigenlijk gelet op de vage en beperkte verklaringen van verzoeksters halfbroer in het ongewisse of deze mensen al dan niet gewapend waren. Gelet op dit gegeven en de context van het land, kon van verzoekers redelijkerwijs enige terughoudendheid worden verwacht waardoor het niet aannemelijk is dat zij zonder meer en halsoverkop de finca zouden gaan bezoeken, *quod non*.

De reactie van verzoekers om meteen ter plekke te gaan met enkel de wetenschap dat er onbekenden deze finca, die zij al sinds 2006 niet meer zouden hebben gezien, aan het kraken zouden zijn is dan ook voor de Raad niet aannemelijk te noemen, te meer er op basis van verzoekers verklaringen niet blijkt dat zij een concreet plan hadden en zij in wezen zelfs geen idee zouden hebben gehad wat zij dan net met hun afreis zouden hebben willen bewerkstelligen, noch enige voorzorgsmaatregelen troffen voor hun veiligheid (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 18, 19). Hun reactie klemt des te meer gezien uit hun verklaringen blijkt dat zij wisten dat ondanks de vredesakkoorden FARC op het platteland nog steeds aanwezig was en dat er onzekerheid was of FARC de vredesakkoorden naleefden of nog misdaden pleegden (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12, 13). Het gegeven dat verzoekers in een dergelijke situatie zonder ook maar enige verder overweging onmiddellijk onder hun tweeën deze finca zouden hebben bezocht, acht de Raad dan ook niet aannemelijk. Verzoekers halen in hun verzoekschrift overigens zelf de landeninformatie aan waaruit blijkt dat hun regio van herkomst wordt vernoemd als één van de regio's waar het gewapend conflict nog steeds woedt. Dat het volgens deze informatie vooral om gevechten gaat tussen gewapende groeperingen, onderlinge confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden en het gebruik van landmijnen, acht de Raad ook een relevant element in de beslissing van verzoekers om de regio te zonder plan of veiligheidsmaatregelen te bezoeken.

Waar in het verzoekschrift erop wordt gewezen dat zij in de context van de het vredesverdrag en de relatieve stabilisering van de veiligheidssituatie en op basis van de informatie die verzoeksters halfbroer verschaftte beslisten om polshoogte te gaan nemen net omdat de finca er sinds 2006 verlaten bij lag met de bedoeling om aan deze, volgens hun informatie, privé personen die niet gewapend waren en die misschien er ten onrechte van uitgingen dat het om een verlaten finca ging duidelijk te maken dat de finca wel degelijk nog toebehoorde aan iemand en hen ertoe aan te zetten de finca te verlaten, beperken zij zich dan ook tot *post factum* verklaringen, die bezwaarlijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met hun verklaringen die zij tijdens de persoonlijke onderhouds aflegden, noch hun verklaringen kunnen verschonen en de gedane vaststellingen weerleggen.

Voorts zijn verzoekers van mening dat op niet-gefundeerde wijze wordt uitgegaan van het feit dat verzoekers zich eerst zouden hebben kunnen gewend tot het programma Restitucion de Tierras vooraleer het risico te nemen om op eigen houtje ter plaatse te gaan na het bericht over de indringers. Zij stellen dat er door de verwerende partij geen enkele informatie wordt voorgelegd die de mogelijkheid bevestigt dat zij beroep zouden kunnen doen op bepaalde veiligheidsmaatregelen of bescherming bij hun pogingen om krakers te verdrijven. Verzoekers gaan er opnieuw aan voorbij dat verzoekster zelf aangaf wanneer gevraagd werd hoe dat programma precies in zijn werk ging, dat het programma de eigenaars van een onroerend goed beschermt, dat als er zich iemand in het pand bevindt ze deze persoon kunnen laten uitzetten en dat het de overheid is die hen als eigenaars steeds bekrachtigt (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15). Aangezien verzoekster het zelf aangaf dat het doel van dit programma het bieden van bescherming is in de door haar beschreven situatie van indringers in een pand, acht de Raad het niet aannemelijk dat zij deze optie klaarblijkelijk zelfs niet zouden hebben overwogen nu er zich blijkbaar een situatie als beschreven door verzoekster zou hebben voorgedaan. Het argument dat er door de verwerende partij geen enkele informatie wordt voorgelegd die de mogelijkheid bevestigt dat zij beroep zouden kunnen doen op bepaalde veiligheidsmaatregelen of bescherming bij hun pogingen om krakers te verdrijven, doet hier dan ook geen enkele afbreuk aan. Ongeacht wat er volgens verzoekers uit de door hen bijgebrachte informatie blijkt van wat het programma al dan niet voor hen kon doen en welke procedures er dienden te worden doorlopen, kon alsnog van verzoekers worden verwacht zich eerst te wenden tot het programma alvorens halsoverkop te vertrekken aangezien zij er blijkens hun verklaringen zelf van uitgingen dat dit programma hen kon helpen indringers te laten uitzetten en hen als eigenaars te beschermen. Verzoekster gaf zelfs aan dat normaal gezien het ministerie van defensie ter plaatse gaat en de personen gaat uitzetten en de plaats ontruimen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15). Het betoog dat niet uit de voorgelegde informatie blijkt dat er een mechanisme zou bestaan om preventief veiligheidsmaatregelen te vragen bij pogingen om de krakers te verwijderen van een terrein, dat niet uit de informatie blijkt op welke wijze een gerechtelijke uitspraak betreffende restitutie ten uitvoer wordt gelegd wanneer de krakers niet vrijwillig het terrein willen verlaten, dat er in de informatie geen melding wordt gemaakt van mogelijke veiligheidsmaatregelen voorafgaand aan de administratieve en gerechtelijke fase, kan dan ook niet volstaan om voorgaande vaststellingen in een ander licht te plaatsen. Hetzelfde geldt waar wordt aangegeven dat uit informatie blijkt dat 80% van de klachten die worden ingediend op negatieve wijze worden afgesloten zodat het wantrouwen van de bevolking ten aanzien van het programma zeer groot is. Verzoekster was er van op de hoogte dat er de mogelijkheid was dat zij zich tot het programma kon wenden en ging ervan uit dat het ministerie van Defensie de plaats zou ontruimen, waardoor de Raad het niet aannemelijk acht dat zij niet eerst gepolst hebben naar hun mogelijkheden bij het programma, maar toch halsoverkop naar de finca vertrokken in de gegeven context.

Ook het betoog dat *“Dat het namelijk de realiteit is in Colombia dat er sprake is van grote interne ontheemding door het decennialange probleem van geweld van rebelligroeperingen, waaronder de FARC met als gevolg een groot aantal verlaten gronden en hoeves die in sommige gevallen door niemand worden opgeëist; Dat de informatie op de website van het Ministerie van Landbouw ook vermeldt dat in de gerechtelijke fase een partij ook kan aantonen dat hij reeds vijf jaar een bepaalde grond bewerkt als landbouwgrond, wat als bewijs kan gelden van bezit of eigendom; Dat dus in sommige gevallen gronden zich worden toegeëigend die volledig verlaten zijn en die niet meer door de vroegere eigenaars worden opgevorderd of na verloop van een te lange termijn, waardoor zij hun bezit of eigendom verliezen ; Dat er dus niet altijd sprake is van gewapende groeperingen, maar ook van privé-personen die niet-gewapend zijn die woningen of hoeven gaan kraken of bezetten en uiteindelijk ook het bezit of de eigendom ervan verwerven; Dat bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekers geen rekening is gehouden met deze complexe realiteit van ontheemding en achtergelaten landbouwgronden in Colombia, waardoor de beslissing van verzoekers om ter plaatse te gaan om poolshoogte te nemen en om na te gaan welke stappen zij konden ondernemen ten aanzien van de krakers helemaal niet zo vreemd lijkt;”* kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers in de door hen beschreven situatie halsoverkop zo maar, zonder plan en zonder een idee te hebben wat zij dan net met hun afreis zouden hebben willen bewerkstelligen, en zonder enige voorzorgsmaatregelen voor hun veiligheid, zouden zijn afgereisd naar de desbetreffende finca waarvan zij volgens hun eerdere verklaringen niet zeker wisten of de mensen die de finca bezetten al dan niet gewapend waren.

Het argument dat zij indien zij als informatie zouden hebben gekregen dat de krakers gewapende personen zouden zijn geweest, zij op evidente wijze wel meer voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen en bijvoorbeeld een poging zouden hebben ondernomen om beroep te doen op de politie of het programma voor restitutie om een procedure op te starten, kan ook niet overtuigen aangezien uit hun verklaringen niet blijkt dat zij de informatie zouden hebben gekregen dat deze personen hoe dan ook ongewapend zouden zijn zoals hoger toegelicht.

Verzoekers menen voorts dat de vaststellingen met betrekking tot de beslissing om de finca niet uit het overheidsprogramma te nemen en niet toe te geven aan de eisen van de FARC, geen rekening houdt met de culturele en persoonlijke omstandigheden van verzoekster en evenmin met de familiale omstandigheden. De Raad kan hen hierin wederom niet volgen.

Indien alle vermeende gebeurtenissen en zogenaamde problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan zoals verzoekers ze naar voren brachten, acht de Raad het geheel niet aannemelijk dat de finca nog steeds deel zou uitmaken van het desbetreffende programma, dat in wezen geheel vrijblijvend is en waaruit men zich op eenvoudige wijze makkelijk weer kan terugtrekken. Het feit dat er zelfs niet eens zou zijn overwogen om het programma Restitucion de Tierras te laten varen, hoewel verzoekers door de FARC zouden zijn vastgehouden en mishandeld, verzoekster in haar thuisstad zou zijn bedreigd, haar halfbroer zou zijn vermoord en zij vervolgens opnieuw met de dood zouden zijn bedreigd, is voor de Raad ronduit ongeloofwaardig. Hier komt nog bij dat verzoekster nooit meer pogingen zou hebben ondernomen om haar opvatting hieromtrent verder door te drukken bij haar familie. Zij gaf aan dat zij toen de finca uit het programma Restitucion de Tierras wilde laten verwijderen om aan de eisen van de FARC tegemoet te komen. De vaststelling dat verzoekster gezien de ernst van de vermeende situatie en als een van de grootste zogenaamde slachtoffers ervan vervolgens niet meer moeite zou hebben ondernomen om haar familie en dan voornamelijk haar moeder ervan te overtuigen om het desbetreffende programma op te geven en op die manier haar veiligheid en die van haar familieleden te waarborgen, bevestigt enkel maar de ongeloofwaardigheid van het relaas. Ook de Raad acht de slechte relatie tussen verzoekster en haar moeder, een onvoldoende verschoning voor de halsstarrige houding van verzoeksters moeder alsook voor het uitblijven van verdere inspanningen haar moeder en andere familieleden te overtuigen. Verzoeksters houding en bij uitbreiding de zogenaamde houding van haar familieleden, met name om zodanig te blijven vasthouden aan de het programma Restitucion de Tierras en de finca, met de door verzoekster voorgestelde vrees en problemen, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De argumentatie van verzoekers dat de finca deel uitmaakt van eigendommen van de familie van verzoekster en na het overlijden van haar vader, enkel op naam staat van haar moeder die er omwille van familiaal-emotionele redenen zeer erg aan gehecht is; dat haar moeder reeds oud is en haar prioriteiten in het leven daardoor worden beïnvloed; dat één van haar prioriteiten het rechtzetten is van het onrecht dat haarzelf en haar familie is aangedaan door de ontheemding en het feit dat zij de finca indertijd hebben moeten achterlaten; dat het feit dat de verschillende familieleden door die ontheemding reeds jaren zich elders hebben gevestigd en hun leven elders hebben uitgebouwd doet niets af aan het feit dat zij dit onrecht wil laten herstellen op termijn; dat in de beslissing om de finca in het overheidsprogramma te behouden en niet toe te geven aan de eisen van de FARC, de moeder van verzoekster de doorslaggevende stem heeft gehad en daar nog bijkomt dat de andere familieleden dezelfde mening waren toegedaan, in tegenstelling tot de persoonlijke mening van verzoekster op het moment van de familiale discussies hieromtrent; dat verzoekster zelf de mening was toegedaan dat het beter zou zijn, uit veiligheidsoverwegingen, om uit het overheidsprogramma te stappen en deze beslissing was niet in het minst ingegeven door de detentie en de mishandelingen die zijzelf had ondergaan door de FARC alsook de moord die is gepleegd op haar halfbroer; dat in de hoofden van de andere familieleden de overweging speelde dat toegeven aan de FARC de halfbroer van verzoekster niet zou terugbrengen en ook dat zij op die manier elke hoop op rechtvaardigheid zouden laten varen, terwijl bij verzoekster de grote angst de overhand haalde door het trauma dat zij heeft opgelopen door het geweld dat zij heeft ondergaan; dat zij op dat moment het natuurlijk niet eens was met de beslissing van de rest van de familie en het voor zich spreekt dat zij met de enorme vrees bleef zitten voor verdere represailles door de FARC, maar haar moeder het hoofd van de familie is en bovendien, doordat de andere familieleden dezelfde mening waren toegedaan als haar moeder, zij geïsoleerd stond met haar mening; dat verzoekster niet de eigenares is van de finca op papier, maar wel haar moeder en dat zij ook in de minderheid stond met haar mening, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij haar standpunt op succesvolle wijze had kunnen doorzetten bij de rest van de familie; dat er bovendien zeker begrip kan worden opgebracht voor de rest van de familie die het op dat moment blijven als prioriteit stellen dat zij hun recht op eigendom willen vrijwaren, wat een kwestie is van rechtvaardigheid; dat verzoekster ook haar standpunt heeft bijgesteld nu zij in veiligheid verblijft in België en zoals zij reeds heeft aangegeven tijdens haar persoonlijk onderhoud en zij nu eveneens de rest van de familie in hun beslissing steunt om de finca in het overheidsprogramma te houden om te proberen hun familiale eigendom te behouden; dat dit ook de reden is waarom zij beroep hebben gedaan op het overheidsprogramma na hun confrontatie met de FARC; dat het een absurde redenering is te stellen dat men, om een geloofwaardig asielaanvraag te hebben, had moeten verklaren dat men het standpunt zou aannemen dat er beter zou worden toegegeven aan intimidatie en geweld door eigendom op te geven aan de vervolgers en hiertoe alles te proberen realiseren om dit te bewerkstelligen,

tegen de wil van alle familieleden in; dat een dergelijke motivering werkelijk op niets slaat; dat verzoekster echt geprobeerd heeft om haar familie te overtuigen van die mening, omdat zij bang was voor haar veiligheid, fysieke integriteit en leven alsook voor die van haar gezin, maar toen zij er mee werd geconfronteerd dat haar familie dit standpunt niet zou volgen, verzoekers alles in het werk hebben gesteld om hun gezin in veiligheid te stellen, namelijk door het land te verlaten om het geweld van de FARC die hen persoonlijk viseerden, te ontvluchten; dat verzoekster ook heeft aangegeven dat de relatie met haar moeder zeker niet goed was en dat deze familiale relaties zeker ook een rol hebben gespeeld in de familiale discussies en het feit dat verzoekster er niet is in geslaagd om haar moeder te overtuigen; dat de FARC de reputatie hebben om zeer gewelddadig en niet-ontziend te zijn en voor verzoekers de enige oplossing leek om zichzelf in veiligheid te stellen in het buitenland nu de rest van de familie niet wilde meegaan in haar standpunt om te kiezen voor de veiligheid en toe te geven aan de eisen van de FARC; dat een dergelijke manier van handelen helemaal niet ongeloofwaardig en incoherent is en er niet kan worden ingezien waarom de verklaringen van verzoekers ongeloofwaardig zouden zijn om die redenen; dat volgens het CGVS de slechte relatie tussen verzoekster en haar moeder geen voldoende verklaring zou zijn voor een dergelijke handelswijze en de standpunten die werden ingenomen, maar er niet wordt uitgelegd waarom dit geen voldoende verklaring zou zijn en het wel degelijk een element is dat deel uitmaakt van de persoonlijke, familiale omstandigheden van verzoekster die in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen, omdat dit verklaart waarom verzoekster alleen stond in haar standpunt omtrent het verlaten van het overheidsprogramma en waarom zij er niet in slaagde om haar moeder en de rest van de familie te overtuigen; volstaan voor de Raad niet om de vaststellingen in een ander licht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Hetzelfde moet worden gesteld met betrekking tot het betoog van verzoekers omtrent het lot van de finca tussen 2006 en 2020.

Waar zij aanvoeren dat *“de finca geregistreerd staat als eigendom van de moeder van verzoekster en niet op naam staat van verzoekers;*

Dat het dus vooral voor de moeder van verzoekster van groot emotioneel belang is dat de finca in de familie blijft en dat zij het op termijn kan doorgeven aan haar erfgenamen;

Dat het klopt dat tussen 2006 en 2020 niet concreet werd ondernomen met de registratie in het restitutieprogramma, maar het is zo dat de verschillende familieleden na de ontheemding verspreid geraakten, hun leven hebben heropgebouwd (studies en naderhand werk) in een andere leefomgeving, met kinderen die naar school gaan en dat dit de reden is waarom de registratie van de finca werd behouden, maar dit enkel met een visie op lange termijn;

Dat het namelijk geen nut had om concrete administratiefrechtelijke of gerechtelijke procedures op te starten in het kader van het programma indien er geen familielid bij het einde van die procedures de finca ook daadwerkelijk zou kunnen bewonen en exploiteren, nu alle familieleden hun leven elders hadden uitgebouwd;

Dat verzoekster ook heeft uitgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij als minderjarige werd ontheemd, dat zij haar studies heeft verdergezet en na een stage is tewerkgesteld als assistent-boekhouder en naderhand als boekhouder, ook een gezinsleven heeft opgebouwd en zij samen met verzoeker een kind heeft dat naar school gaat;

Dat hetzelfde geldt voor de andere familieleden, wat niet verwonderlijk is en dat het daarom vooral de bedoeling was om ervoor te zorgen dat de finca op papier eigendom zou blijven van de familie en op termijn in de erfenis zou kunnen blijven;

Dat het niet onredelijk is aan te nemen dat de finca vooral voor de moeder van verzoekster een grote emotionele en familiale waarde heeft, omdat haar moeder het langst heeft gewoond op de finca en zij er de meeste familiale en emotionele herinneringen aan heeft;

Dat het natuurlijk de wens en de uiteindelijke bedoeling op lange termijn was van de familie om de finca terug te krijgen, al was het dan op zijn minst in het kader van een erfenis, maar gezien verzoekers intussen waren tewerkgesteld en het schoolgaand kind hadden in een andere stad, waren hun prioriteiten gedurende jaren veranderd en hadden zij op korte termijn niet meteen de bedoeling om hun gehele professionele en familiale leven dat zij hadden heropgebouwd op te geven om terug te keren naar de finca;

Dat verzoekster intussen gediplomeerd boekhoudster is en zo is tewerkgesteld en haar leven samen met haar gezin heeft heropgebouwd in een andere stad; Dat het uiteraard altijd de bedoeling is geweest van

de familie om de finca terug te krijgen, maar tot op heden waren er geen familieleden die omwille van familiale en professionele redenen bereid waren om hun heropgebouwd leven volledig om te gooien om terug te keren naar de finca ; Dat gelet op de levensfasen waarin zij zich tot op heden bevonden een dergelijke terugkeer zich nog niet heeft voorgedaan en er nog geen stappen in die richting waren gezet, wat uiteraard niet uitsluit dat dit op termijn wel nog zou gebeuren;

Dat een dergelijke evolutie helemaal niet ongeloofwaardig is;" verschonen noch verklaren zij de vaststelling dat haar familie in wezen nooit echt beroep heeft gedaan op het overheidsprogramma dat ze zo hoog in het vaandel zou dragen en er nooit in al die jaren na de ontheemding concrete pogingen ondernomen werden om de finca terug werkelijk in handen te krijgen. Ook nadat de vredesakkoorden werden gesloten en verzoekster en haar familieleden in de veronderstelling waren dat deze effectief en doeltreffend zouden zijn, werd er niets op touw gezet om terug te keren naar Tibu en naar de finca. Deze periode bood in wezen tot dan toe de beste kans om hun passionele verlangens naar de finca te vervullen en zeker dat van verzoeksters moeder. Dat er dan ook werkelijk niets in die richting werd ondernomen, is minstens opmerkelijk te noemen en vormt een wezenlijke tegenindicatie voor de zogenaamde passie en verknochtheid die verzoekster met de finca associeert en aanduidt als grootste argument voor het zogenaamd blijven volharden tegen de FARC.

De argumentatie "Dat ten onrechte de bestreden beslissing beweert dat verzoekers een complete desinteresse zouden tentoonstellen voor de finca net als de rest van de familie, zodat het bevreemdend zou zijn dat de familie halsstarrig zou weigeren om de finca uit het programma te halen wanneer verzoekers worden geconfronteerd met het feit dat ze worden gevisieerd door de FARC;

Dat dit zeer kort door de bocht is, omdat duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zij wel degelijk nog het lot van de finca bleven opvolgen, al was het dan van ver, nadat zij door de ontheemding verplicht waren om hun leven van nul opnieuw herop te bouwen;

Dat zij namelijk werden opgebeld door de halfbroer van verzoekster die had vernomen van burens dat er krakers waren in de finca zodat hieruit wel duidelijk blijkt dat via burens er een oogje in het zeil werd gehouden en dat op die manier, wanneer er vreemde dingen zouden gaande zijn, deze wel degelijk ter oren van de familie kwamen;

Dat de bestreden beslissing ook geen rekening houdt met het feit dat verzoekster heeft verklaard dat het vooral haar moeder was die de situatie bleef verder opvolgen en dat zij, voor zover verzoekster weet, nog in 2012 contact heeft gehad met de overheid omtrent het overheidsprogramma en dat zij contact had met een dame uit de buurt, maar ook dat zij haar andere familieleden sprak over wat er werd verbouwd op de finca (zie nota's persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 15-16);

Dat de verzoekster ook heeft aangegeven dat zij vermoedt dat de FARC na de ontheemding de finca is blijven bezetten omdat deze een zeer goeie, strategische ligging had, nabij een grens (zie notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p.15-16);

Dat zij ook heeft aangegeven dat haar zus contact heeft gehad met de administratie betreffende het overheidsprogramma (ibid.);

Dat het daarom dus zeer kort door de bocht is te stellen dat de familie geen vinger aan de pols zou hebben gehouden in de periode 2006-2020, nu blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat dit wel gebeurde, natuurlijk in de mate van het mogelijke, gezien de bezetting door de FARC;

Dat op het moment van de ontheemding verzoekster minderjarig was, zodat er ook van haar niet kan worden verwacht dat zij van alle mogelijke stappen op de hoogte zou zijn die haar familie zou hebben ondernomen op dat vlak, nu zij vooral bezig was met haar studies en zijn naderhand haar leven heeft heropgebouwd als boekhoudster en een gezin heeft gesticht;

Dat het ook ronduit niet klopt dat de bestreden beslissing stelt dat de familie hoegenaamd geen idee zou hebben gehad van hoe het de eigendom verging sinds de ontheemding, omdat dit niet wordt bevestigd door de verklaringen van verzoekster die heeft aangegeven dat haar moeder de eigendom liet registreren in het programma in 2012, de situatie van de finca bleef opvolgen vanuit de stad, nog contact heeft gehad met de administratie in 2014 en haar toen werd bevestigd dat de registratie in het programma nog steeds actief was, er werd gediscussieerd in de familie over de teelten op de finca gezien haar zus als landbouwingenieur met het idee speelde om ooit terug te keren en te werken op de finca en dat gelet op de strategische ligging ervan verzoekster ervan uitging dat de FARC deze steeds bezette (zie notities persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14-17);

Dat verzoekster ook vermelden we dat haar halfbroer L.(...) die achteraf werd vermoord in 2016, na de vredesakkoorden is gaan werken op een andere finca in Tibu ; Dat hierdoor haar halfbroer wel op onrechtstreekse wijze werd geïnformeerd over wat er in de streek gaande was en hij via burens op de hoogte werd gesteld van de bezetting van de finca in 2020;

Dat sinds de ontheemding niemand van de familie zich in een levensfase bevonden dat zij het concrete plan opvatten om terug concreet bezit te gaan nemen van de finca omdat zij hun levens elders hadden heropgebouwd zodat dit verklaart waarom er geen concrete administratiefrechtelijke of gerechtelijke

stappen zijn gezet sinds het bestaan van het overheidsprogramma tot 2020 om terug bezit te kunnen nemen van de finca;

Dat dit niets afdoet aan de familiale en emotionele waarde van de finca en het feit dat de moeder van verzoekster haar eigendomsrecht wil blijven laten gelden;

Dat niet kan worden ingezien op welke wijze deze elementen de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zou onderuithalen, temeer daar door de bestreden beslissingen geen rekening wordt gehouden met verschillende elementen in de verklaringen van verzoekster waaruit blijkt dat de familie, hoewel op afstand en niet op constante en doorgedreven wijze, wel degelijk de situatie van de finca beleven verder opvolgen en de nodige administratieve stappen zetten om zich ervan te verzekeren dat de finca tot de familiale eigendom zou blijven behoren;" kan evenmin overtuigen. Hiermee verschoont noch verklaart verzoekster de vaststelling niet dat duidelijk uit haar verklaringen blijkt dat noch zij noch haar familie in wezen niet weet hoe het de finca in de periode tussen 2006 en 2020 verging, alsook niet bepaald moeite ondernam om meer te weten te komen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster , p. 16, 17). Zo werd verzoekster expliciet gevraagd wat er met de finca is gebeurd en werd de vraag gespecificeerd naar of de FARC de finca heeft ingenomen, uitgebaat of iets mee gedaan of gewoon heeft leeggestaan, en gaf zij het antwoord dat zij op die vraag geen antwoord kan geven en pas kan spreken over het gedeelte vanaf de dag dat zij erheen is gegaan (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16). Hieruit blijkt dan ook niet dat verzoekster enige interesse aan de dag had gelegd om hierover meer te weten te komen. Wanneer vervolgens wordt gevraagd of haar familie in de periode tussen 2006 en 2020 wist wat de gang van zaken was en de actuele stand van zaken op de finca zelf, antwoordde verzoekster ontkennend (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 17). Waar verzoekster in het verzoekschrift op haar overige verklaringen wijst, doet zij geen afbreuk aan deze vaststellingen noch werpt zij hier een ander licht op. Indien deze finca werkelijk een zodanig groot belang zou hebben gehad voor haar en haar familie, dan mag wel degelijk worden verwacht dat verzoekster of haar familie meer interesse zou hebben getoond en de zaak zeer nauw zou hebben opgevolgd. Haar verklaringen dat het vooral haar moeder was die de situatie bleef verder opvolgen en dat zij, voor zover verzoekster weet, nog in 2012 contact heeft gehad met de overheid omtrent het overheidsprogramma en dat zij contact had met een dame uit de buurt, maar ook dat zij haar andere familieleden sprak over wat er werd verbouwd op de finca, dat zij vermoedt dat de FARC na de ontheemding de finca is blijven bezetten omdat deze een zeer goeie, strategische ligging had, nabij een grens en dat zij ook heeft aangegeven dat haar zus contact heeft gehad met de administratie betreffende het overheidsprogramma volstaan hiertoe niet. Dit toont wel degelijk aan dat verzoekster de waarde en betekenis van deze finca als tamelijk overschat naar voren brengt waardoor deze waarde en passie voor de finca niet kan worden aangewend ter verschoning van de halsstarrige weigering de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen.

Wat betreft het gebrek aan voorzorgsmaatregelen na het incident van 20 november, verwijzen verzoekers naar het dubbel doel van de FARC. Verzoekers menen dat dit de familie terroriseren is zodat zij afgeschrikt worden van het ondernemen van handelingen ter plaatse in de finca en hen ertoe aan te zetten de finca op officiële wijze uit het overheidsprogramma te halen. Hiermee verschoont noch verklaren verzoekers de vaststelling dat indien de FARC werkelijk verzoekster en haar gezin zouden hebben willen treffen, zij hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad.

Zoals hierboven reeds vermeld, nam verzoekster geen voorzorgsmaatregelen.

Ondanks het feit dat zij zich na de dood van haar halfbroer zou hebben verborgen en dat zij zich in haar woning zou hebben opgesloten, blijft het gegeven staande dat verzoekster en haar gezin steeds in dezelfde woning op hetzelfde adres zijn gebleven tot het vertrek uit het land. Daarbij bleef verzoeker gedurende al deze maanden gewoon aan het werk dat hem zelfs op verscheidene plaatsen in de regio bracht, waardoor hij een makkelijk doelwit zou hebben gevormd en hun woonplaats zou aldus makkelijk getraceerd kunnen geweest zijn. Zelfs na de vermeende benadering op 30 juli 2021 zou verzoekster na het oppikken van haar dochter eenvoudigweg huiswaarts zijn gekeerd en zou de vaste verblijfslocatie opnieuw makkelijk door haar belagers zijn kunnen achterhaald. Na de laatste zogenaamde bedreiging op 7 januari 2022, waarbij duidelijk zou zijn gezegd dat verzoekers om het leven zouden worden gebracht indien verzoeksters familie niet zou luisteren, zouden zij zelfs nooit meer iets van hun vermeende vervolgers hebben vernomen, ondanks het zogenaamde gegeven dat aan de vermeende eisen van de FARC nog steeds niet zou zijn voldaan. Dat daargelaten acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers in dergelijke omstandigheden, waarbij zij dus zouden hebben geweten dat de FARC niet werd ingewilligd en zij daardoor als volgende zouden worden gedood, eenvoudigweg op hetzelfde adres zouden zijn blijven wonen tot hun vertrek uit het land.

Louter financiële en praktische overwegingen, zoals zij aanvoeren in hun verzoekschrift kunnen niet volstaan ter verschoning van hun handelswijze indien er voor verzoekers daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Ook het argument dat zij omwille van psychologische en familiale redenen tijd nodig hadden om overleg te plegen met de familie over de te ondernemen stappen en dat verzoekster omwille van het haar overkomen trauma lang in een shocktoestand verkeerde, is evenmin bij machte om verzoekers' verblijf in hun woning gedurende al die tijd te verschonen of te verklaren. Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op de bewaking die zij hadden, wordt verwezen naar wat desbetreffend hoger werd gesteld. Dergelijk verweer kan dan evenmin dienen, gezien zij onderling desbetreffend hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden. De stelling dat verzoeker zich verplaatste op een motor om naar verschillende plaatsen te gaan wat hen deed hopen dat hij hierdoor minder gemakkelijk te lokaliseren zou zijn en ook door zijn vervoersmiddel een kans had om te ontsnappen, is niet meer ernstig te noemen. De wijze waarop verzoekers ervan uitgaan dat zij voldoende beschermd zouden zijn geweest door hun doen en laten is eenvoudigweg niet geloofwaardig.

Waar verzoekers in deze optiek nog verwijzen naar de trip naar Bogota inzake het bekomen van paspoorten en de klacht die zij bij hun terugkeer hebben ingediend, gaan ze eraan voorbij dat de trip naar Bogota en hun terugkeer naar hun woning hun geloofwaardigheid eens te meer ondermijnd.

Het gegeven dat verzoekster samen met haar dochter zou terugkeren naar de plek waar zij zogenaamd vervolging zou dienen te vrezen en zich terug zou vestigen in een omgeving in dewelke haar belagers haar reeds zouden hebben weten te benaderen en bedreigen, is geheel niet meer geloofwaardig te noemen. Indien verzoeksters leven en dat van haar gezinsleden werkelijk in gevaar zou zijn, kan het op geen enkele manier als aannemelijk worden geacht dat zij dan een ietwat veiligere omgeving, waar zij tijdelijk zou hebben kunnen verblijven tot het vertrek uit het land, zou achterlaten om terug te keren naar de plaats van haar zogenaamde problemen.

Waar zij aangeeft dat zij niet werd geconfronteerd door het CGVS met de vraag waarom zij niet eerder klacht heeft ingediend en dit in Cucuta deed, is er de Raad geen enkele regel bekend waaruit blijkt dat het CGVS verzoekster hiermee diende te confronteren. Zij geeft in het verzoekschrift ook de reden aan voor haar handelswijze en verwijst naar informatie omtrent wijdverspreide corruptie en represailles door de FARC waartegen de politie hen niet zal kunnen beschermen, waardoor zij pas klacht hebben ingediend op het moment dat zij zekerheid hadden dat zij beschikten over de reisdocumenten om een uitweg uit het land te verzekeren. Hiermee overtuigen verzoekers ook niet, gezien de vliegtuigtickets veel te duur bleken te zijn en zij nog maanden dienden te wachten vooraleer ze het land konden verlaten. Er kon dan ook van verzoekers worden verwacht dat zij alvorens een klacht in te dienen zich zouden hebben verzekerd van hun vertrek en de dure vliegtuigtickets van tevoren hebben ingecalculeerd. De verwijzing naar de slechte reputatie van de Colombiaanse politie en gewelddadige reputatie van de FARC zoals blijkt uit de landeninformatie werpt hier geen ander licht op.

Waar in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoekers' familieleden zich tot op heden en zonder problemen in Colombia bevinden, nooit meer met de FARC te maken hebben gekregen, dat de belagers nooit nog enige stappen hebben ondernomen om de familie ertoe aan te zetten om de finca uit het programma Restitucion de Tierras te halen, wijzen verzoekers erop dat niemand van de familie ter plaatse is gegaan en de FARC ongemoeid heeft gelaten. Zij lichten verder toe dat de FARC hen alleen heeft gezien omdat zij ter plaatse zijn gegaan en in de ogen van de FARC de eigenaars zijn, maar ook dat verzoeksters halfbroer werd vermoord omdat hij in de buurt van de finca werkte en hij degene is die hen heeft gealarmeerd. Dergelijk betoog kan wederom niet overtuigen. Indien de FARC bij machte was om uit te vissen dat verzoeksters halfbroer degene was die verzoekers had gealarmeerd, hem hiervoor had vermoord en verzoekers kon opsporen om hen in de door hen beschreven mate vervolgens te hebben gevisieerd met het doel om de finca uit het programma te halen, zoals zij zelf benadrukken in het verzoekschrift, kon wel degelijk worden verwacht dat de FARC het hier niet bij zou laten en zij enige actie zouden ondernemen om alsnog de finca uit het programma te krijgen, en bijgevolg enig onderzoek te doen naar degene die dit zou kunnen bewerkstelligen in afwezigheid van verzoekers. Het gegeven dat de hele situatie sinds het moment van verzoekers' vertrek plotsklaps volstrekt genormaliseerd zou zijn en alles sedertdien rustig zou zijn gebleven, acht de Raad in het licht van de door verzoekers zelf geschetste situatie dan ook niet aannemelijk. In hun betoog beperken verzoekers zich overigens louter tot hypothesen en "waarschijnlijkheden" zonder hier enige valabel en concreet licht op te werpen.

Dat de familie besliste om zich low profile op te stellen en verzoekers zijn opgenomen in het officiële slachtofferregister kan niet volstaan om hieraan afbreuk te doen. Ook de verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de overheidsprogramma's zich door budgetproblemen en andere logistieke problemen zich moeten focussen op het voorzien van humanitaire bijstand en er nergens melding wordt

gemaakt van maatregelen om de veiligheid te garanderen van mogelijke slachtoffers, werpt hier geen ander licht op.

Met betrekking tot het betoog dat de bestreden zeer veel subjectieve beoordelingen van aspecten van het relaas bevatten, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming subjectief zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Daarenboven vinden de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk steun in verzoekers' eigen verklaringen en de door henzelf geschetste context.

Wat betreft hun kritiek op de beoordeling van de door hen voorgelegde documenten gaan zij voorbij aan de concrete beoordeling in de bestreden beslissingen van deze stukken:

“De door u en uw partner neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart, alsook de paspoorten en identiteitskaarten van uw echtgenoot en dochter neer, dient te worden gesteld dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit worden betwist. Met betrekking tot het certificaat aangaande de registratie van de finca als onroerend goed, dient te worden opgemerkt dat dit document slechts een dergelijke registratie weergeeft, niets meer en niets minder. De klacht die u en uw echtgenoot hebben neergelegd is daarbij geenszins in staat om de bovengenoemde vermeende problemen aannemelijk te maken. De inhoud van deze aangifte kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Evenmin kunnen de screenshots van een correspondentie met het online kanaal van het programma Restitucion de Tierras uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen onderbouwen. Het gaat immers slechts om screenshots van berichten, waardoor dergelijke beelden onderhavig kunnen zijn geweest aan manipulatie. Hoe dan ook, het loutere gegeven dat de finca van uw gezin in desbetreffend programma werd opgenomen, leidt niet per definitie tot een nood aan internationale bescherming wat u en uw echtgenoot betreft. Hetzelfde kan worden gezegd met betrekking tot de algemene informatie rond het programma Restitucion de Tierras die u hebt bijgevoegd. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen uiteindelijk niet wordt betwist. Op zich stelt het CGVS het gegeven dat u in 2006 het slachtoffer werd van ontheemding niet in vraag. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld, uw verklaringen aangaande de zogenaamde problemen die zich vanaf 2020 zouden hebben voorgedaan, kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd (zie supra). Wat betreft de verscheidene nieuwsartikels, screenshots van nieuwsvideo's en de twee nieuwsvideo's die u aanbracht, dient te worden opgemerkt dat deze slechts een algemene situatie beschrijven en toelichten die u niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u en uw gezinsleden betreft. Als laatste kan worden toegevoegd dat de kopie van de doorverwijzing naar gezondheidszorg voor een zekere Mercedes Rivero Santafe, het betreft in wezen een niet duidelijk leesbaar document, niet als relevant wordt beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het lijkt immers te gaan om een document waarin u niet persoonlijk wordt vermeld en niet persoonlijk in betrokken bent, alsook lijkt de kopie op het eerste zicht tevens geen verband te houden met het door u voorgewende asielaas.”

Hierbij merkt de Raad op dat de onderzoeksplicht van de commissaris-generaal zich enkel uitstrekt tot de door verzoekende partijen aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn, quod in casu. De commissaris-generaal is bijgevolg niet gehouden tot een verder onderzoek van de desbetreffende stukken en moet niet bewijzen dat documenten al dan niet vervalst zijn of in scene gezet, zoals door verzoekende partijen wordt gesuggereerd.

Ook dient erop te worden gewezen dat de klacht louter is opgesteld op basis van verzoeksters verklaringen en niet gebaseerd zijn op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan dan ook niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Hun bewijswaarde wordt dan ook sterk gerelativeerd.

Waar verzoekers aangeven dat de door hen neergelegde bewijsstukken verschillende aspecten van hun relaas aantonen, namelijk hun identiteit en afkomst, het feit dat de familie van verzoekster een finca heeft die werd geregistreerd in het Colombiaanse overheidsprogramma Restitucion de Tierras, alsook dat zij geregistreerd zijn in het slachtofferregister, dat zij klacht hebben ingediend omwille van de toe-eigening van hun finca door de FARC en dat zij online correspondentie hebben gevoerd omtrent deze feiten met de Colombiaanse overheden, gaan ze eraan voorbij dat deze documenten hun nood aan internationale bescherming niet kunnen aantonen. Deze documenten zijn allerminst bij machte hun verklaringen te staven waaruit de door hen aangehaalde en beschreven vrees voor vervolging zou blijken, noch vormen deze documenten enig objectief bewijs voor wat zij aanvoerden.

De overlijdensakte van verzoeksters halfbroer die per aanvullende nota werd bijgebracht, gaat niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling, waardoor dit stuk niet in overweging kan worden genomen.

Het document dat aantoont dat hun klacht nog hangende is die met dezelfde aanvullende nota werd bijgebracht, kan enkel aantonen dat de klacht nog hangende is, maar toont niet aan dat wat hierin werd opgenomen inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde.

Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekers geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met – en vrees voor de FARC niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota wordt op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio’s voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023 als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023 als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022 blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio’s.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Cucuta, waar verzoekende partijen zouden hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

De stad Cucuta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Cucuta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF